

Sở Tiêu

Contents

Sở Tiêu	1
1. Chương 1: Phu Tử Sinh Khí, Phạt Đứng	2
2. Chương 2: Phu Tử, Khứu	3
3. Chương 3: Dã Lan, Thơm Mát	6
4. Chương 4: Vân Tiêu, Thức Dây	6
5. Chương 5: Sở Nhi, Người Muốn Có Nương Không	8
6. Chương 6: Tiêu Nhi, Người Lưu Lại	10
7. Chương 7: Không Xong, Đã Muộn	12
8. Chương 8: Vương Gia Tính Cái Gì, Nên Mắng	14
9. Chương 9: Hảo Hữu, Giải Nạn	16
10. Chương 10: Trầm Thanh Thanh, Vào Phủ	19
11. Chương 11: Thang (= Nước Thuốc) Nóng, Rơi Vãi	20
12. Chương 12: Vân Sở, Bỏ Đi	22
13. Chương 13: Vân Tiêu, Thực Sinh Khí	24
14. Chương 14: Vân Dật Lớn Mật, Khiếu Bản (=?)	26
15. Chương 15: Vân Tiêu, Đêm Khuya Tưởng Niệm	28
16. Chương 16: Vân Sở Cảm Thấy Khó Nghĩ	30
17. Chương 17: Thanh Mộng Ổ	32
18. Chương 18: Thanh Y	34
19. Chương 19: Vân Tiêu, Đến Đây	37
20. Chương 20: Hương Vị Hạnh Phúc	38

Sở Tiêu

Giới thiệu

Lưu ý : Thể Loại Đan Mỹ. Thể loại: Cổ trang, cung đình, phụ tử niên thượng, 1×1, lãnh khốc bá đạo

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/so-tieu>

1. Chương 1: Phu Tử Sinh Khí, Phạt Đứng

Ngoài cửa sổ mưa tiếp tục tí tách tí tách rơi, bụi bay mịt mù, không khí âm u, làm cho người ta mệt mỏi muốn ngủ.

Trong giảng đường Tôn phu tử đang nắm tay để sau lưng, cầm trong tay một cây thước đi qua đi lại, trong miệng ngâm đọc: Đại học chi đạo, tại minh minh thành, tại thân dân, tại chí vụ chí thiện.

(Không hiểu lắm a

~QAQ)

Đã có đệ tử cúi thấp đầu mau chậm đến mặt bàn, bên cạnh còn có một vị phát ra tiếng ngáy rất nhỏ, nhưng hết thấy đều bị che lấp bởi tiếng đọc vang vọng của Tôn phu tử.

Tôn phu tử, tên đầy đủ là Tôn Học Thành, là cổ giả tiếng tâm lừng lẫy ở trong cung, trước kia từng là thư đồng của tiên hoàng, đương kim thiên tử là do một tay hắn hun đúc khai sáng mới trở thành bác học cổ kim, nổi danh thiên hạ là một đấng minh quân, thậm chí vượt qua cả tiên hoàng. Nói đến đương kim thiên tử Tôn Học Thành liền lấy làm kiêu ngạo.

Tình cảm hai người được bộc lộ thấy rõ, trời đang rất lạnh mà Tôn phu tử cũng cầm vật do thiên tử đưa tặng, cốt phiến (= cây quạt) tạo từ tơ lụa tuyết trắng, quạt a quạt, vừa mở ra, mọi người liền thấy rõ bên trên lấp lánh kim quang viết chữ lưu niệm: Chí thiện ngô sư. Hạ ấn một cái đỏ tươi con dấu: Thiên tử ấn tử. Nhưng hắn không rõ chính mình như thế, sao hiện nay lại phải dạy một số tội tệ đệ tử, hoàn toàn không biết nên gọi là gì hoàng thân quốc thích.

Nhìn xem dưới kia một đám không yên lòng đệ tử, Tôn phu tử bắt đắc dĩ lại thở dài: Những công tử được nuông chiều từ bé này, đánh không được, mắng cũng không xong, thật không biết phải buộc bọn họ như thế nào?

Tôn Học Thành lại quơ quơ đầu, than thở. Ai

Lúc này sương khí còn chưa tan hết, thoáng nhìn bóng dáng run run kia, lập tức lại tới thêm một lần khí: Vân tiểu vương gia này, lại xem giảng đường của hắn như khuê phòng nhà mình nữa rồi.

Vì thế, Tôn Học Thành ghen một bụng khí, tiêu sái đi nhanh qua, duỗi tay ra, đem vật giấu trong ngực Vân tiểu vương gia, là một kiện ti y trường sam màu thiên thanh (= áo dài màu xanh thẫm) cướp ra, trước mặt mọi người run lên, nhin không được nói: Lại xong thêm một kiện nữa.

Nhất thời tất cả ánh mắt đều tập trung hướng về người này, có cười nhạo, có khinh thị, bốn cọt ý tứ. Thường thường còn phát ra một hai tiếng nho nhỏ cười nhẹ thanh. Vừa mới vị kia còn đang ngáy ngủ chảy nước dãi thật dài, mạnh hấp khí, chỉ thấy vừa rồi còn lóe ra bạch quang mị sọi lập tức không thấy, tiêu thất không để lại dấu vết, hắn lúc này mới nhu nhu mê mông hai mắt hướng về phía mọi người xem nhìn lại.

Mà đương sự Vân Sở, Vân tiểu vương gia vẫn như vậy vẻ mặt bình tĩnh, chớp chớp ánh mắt như nước, đầu dần dần buông xuống.

Hắn đang suy nghĩ làm thế nào mới có thể lấy lại y phục, đó là y phục Tiêu thích nhất, xiêm y mà y thường mặc, cũng là vật tốt nhất có thể tôn lên dáng người cao ngất của Tiêu, chỉ cần Tiêu mặc vào, kết hợp thêm với áo lót bạch sắc, tựa như giữa tuyết trắng một cây thanh tùng cô độc, tiêu sái phóng khoáng, nhẹ nhàng lay động theo chiều gió.

Bây giờ Tôn Học Thành đang tức giận, âm điệu thay đổi:

__Người xem, xem đây là bộ dáng gì, còn ra thể thống gì, đường đường là tiểu vương gia nhưng lại đi làm công việc của nữ nhân, giữa học đường lại thêu thùa may vá, đây là việc của cô nương gia mới làm tiêu khiển, người còn mỗi ngày đều làm, hôm nay là trường sam, ngày hôm qua là hệ thanh đài (= đai lưng màu xanh), hôm trước đâu, hôm kia đâu, tròn bảy năm, nhưng người lại có thể kiên trì tiếp tục thực hiện. Nhưng đây là học đường, là nơi để học tập, nhìn xem người mấy năm nay đã học được cái gì, người đang làm bại hoại thể diện của hoàng gia, như thế nào nói cái gì cũng không nghe.

Tôn Học Thành tạm dừng làm điệu, lấy tay vuốt vuốt khẩu khí trước ngực, nhìn xem tiểu vương gia còn cúi thấp đầu, tâm thoảng cái nhuễn xuống dưới, sờ sờ đầu của hắn, nhẹ giọng nói:

__Người nha, từ nhỏ đã khuyết thiếu sự chiếu cố của mẫu thân, Tiêu vương gia lại bận rộn công vụ, không rảnh chăm sóc người, ta đối với người buông lỏng chút, nhưng chính người phải có chí lớn, cần phải hảo hảo học tập, hi vọng tương lai người có một ngày kiến công lập nghiệp (= tạo dựng sự nghiệp), vì bản thân làm vang danh, cũng vì Tiêu vương gia làm vẻ vang, mới không phụ tấm lòng của thái hậu cùng hoàng thượng yêu thương người. Ta nói người này, tất cả người có nghe vào hay không, trước tiên ra bên ngoài đứng phạt, như nhau, ta không gọi người, không được phép rời đi.

Cuối cùng, Tôn Học Thành vuốt vuốt chòm râu hoa râm của chính mình, nói:

__Đi thôi.

Vân Sở lúc này mới chậm rãi từ chỗ ngồi rời đi, đi đến ngoài cửa, dựa lưng vào tường, nhấc lên một chân để trên tường, ngẩng đầu nhìn về phía vườn đầy xuân ý. Lúc mới cập xuân, khe suối đóng băng bấy giờ đã tan, tiếng nước róc rách vui mừng vang lên, cây đào trong gió nhẹ lắc lư, những chồi non tô điểm sương sớm, như ngọc bích được khảm trên châu, còn có những nụ hoa đào hồng phấn như một đám giai nhân che mặt xấu hổ.

Hiện giờ Tiêu đang làm gì đâu.

__Đi ra ngoài.

Theo một tiếng quát khê, tiếng bước chân càng ngày càng gần, sau đó môn chi nha một tiếng mở ra.

Người tới một thân bạch y, cộng thêm nhất kiện nguyệt sắc trường bào (= trường bào màu xanh nhạt), động tác đóng cửa ba phần suất khí, bảy phần tuần khí. Hắn học bộ dáng của Vân Sở, đem thân mình tựa vào trên tường, tay nắm đặt sau đầu, đầu nghiêng qua, hai mắt nhắm lại, nhìn về phía hảo hữu của mình.

Vân Sở xem hắn, cười nói:

__Người làm gì lại cố ý trêu chọc tiên sinh tức giận làm khó mình?

__Ta thích, ai quản được?

Vân Dật tiểu vương gia, phụ thân Vân Thành Thành vương gia đứng hàng thứ ba, cùng Vân Sở phụ thân Vân Tiêu cùng là đương triều thái hậu sở sinh, bất quá Vân Tiêu nhỏ nhất, đồng thời cũng là người được thái hậu yêu thương nhất.

Thành vương gia phiền nhất chính là đứa con này, không phải phiền hắn vô năng, hắn có tài, có bản lĩnh, lại không chịu làm gì, thà rằng mỗi ngày đi dạo trong thư viện, đại náo tiểu nháo, mặc hắn như thế nào khuyên bảo cũng không làm ra đại sự. Rồi lại thích làm một ít việc, việc thiện, giúp đỡ người khác, nói cái gì đó là việc nhỏ, thời gian khi lâu cũng nổi danh trong cung, cái gì mà không cầu nệ tiểu tiết (= không chú ý chuyện vặt vãnh), tiêu sái lỗi lạc (= tự nhiên hào phóng), không chút tự cao tự đại, bình dị gần gũi linh tinh, truyền lưu nổi tiếng, còn được thái hậu kêu lên khen ngợi vài lần, việc này làm hắn càng cảm thấy chính mình có lý.

Mọi người nào biết, nói Thành vương gia đối đứa con độc nhất ôm kỳ vọng, trong mắt hắn, Vân Dật tiểu vương gia đây chỉ là đang hồ nháo làm càn, mặc kệ chuyện này, nhưng cố tình thương yêu cưng chiều hắn muốn chết, luyện tiếu mắng hắn, lại càng không nỡ đánh, chỉ đành mặc hắn tiêu dao ung dung tự tại.

P/s: Toàn chém chả biết đúng không nữa ~~TT^TT

2. Chương 2: Phu Tử, Khứ

Trong lòng Vân Sở đã hiểu, vị hảo huynh đệ này cố ý chọc giận tiên sinh, cố tình khiến cho tiên sinh phạt đi ra đứng, vì cùng bồi chính mình phạt đứng, hắn thực cảm kích Vân Dật. Chính mình tính tình yếu nhược,

từ nhỏ trên học đường luôn bị mọi người khi dễ, trước kia cũng chỉ có thể yên lặng chịu đựng, hiểu được đám hoàng tử công chúa bất quá chỉ là tâm tính của tiểu hài tử, thích làm ầm ĩ, cũng không để ý.

Còn nhớ ngày đó Vân Dật đến đây, nhìn hắn co lại thành một đoàn, cánh tay vung lên, đem chung quanh toàn bộ bọn nhỏ quét qua một bên, sau đó dùng một bàn tay đem hắn nâng lên, rồi quát to:

__Về sau các người ai dám khi dễ hắn, ta liền đánh kẻ đó.

Vài cái hài tử gặp tình cảnh như vậy, có người ngay tại chỗ bị dọa ngây người.

Từ đó về sau, Vân Dật tiểu vương gia và Vân Sở trở thành bạn tốt, ngồi nhất định phải cùng một chỗ, Vân Sở làm gì hắn đều che chở, bênh vực. Cả khi Vân Sở đi vệ sinh, hắn liền đi theo canh tại cửa, mỗi kỳ danh là bảo hộ. Vân Sở cũng cao hứng, với hắn cùng một chỗ thật giống như lúc nào cũng được bao phủ dưới dương quang sáng lạn, cười cũng nhiều hơn.

__Này, Sở, xuân tới rồi, thời tiết trong xanh, tìm một ngày ta mang ngươi đến vùng ngoại thành thả điều thế nào?

Vân Dật liếc nhìn bầu trời trong xanh.

__Tốt.

Vân Sở trong lòng thật cao hứng nhưng vừa nghĩ lại nói:

__Nhưng ta còn muốn giúp Tiêu làm túi hoa lan.

Theo Vân Sở sống chung lâu như vậy, Vân Dật đương nhiên biết người trong miệng hắn gọi là ai, chẳng qua hắn không vui khi thấy Vân Sở luôn lấy phụ thân mình làm trọng, chuyện gì xảy ra đều để ý ở vị trí hạng nhất:

__Người như thế nào lại làm, có nhất thiết một năm bốn mùa đều làm không, dùng cái của năm trước là xong.

Vân Sở gặp hắn bĩu môi, cười nói:

__Kia, đương nhiên không được, mỗi một mùa phải có phù hợp mỗi mùa túi thơm đặc sắc, mùa xuân là hoa lan, tới mùa hè đổi thành hoa sen, thu là cúc vàng, đông là hồng mai, như thế mới có thể biểu thị hương vị của thời tiết. Năm trước cái kia sớm đã suy tàn, không còn hương thơm.

__Đi, thực phiền toái, người như thế nào biết nhiều như vậy, như thế nào sẽ thích làm những việc này, nương của ta cũng chưa cần thận như vậy.

Kỳ thật hắn biết là trên túi tơ tằm khảm vào ba mươi sáu cánh hoa, các đóa hoa cần phải lấy từ đủ loại hoa giữa mỗi ngày sớm nhất lúc khi đang nở, chờ từ giờ mẹo (= từ 5h-7h sáng) trước khi hái, bởi vì lúc này là thời điểm cây cối hoa cỏ hấp thụ thiên địa linh khí nhiều nhất, còn chưa giải phóng hết. Ngâm trong nước thuốc, duy trì tự thân hương khí, lâu ngày không thối rữa. Tự nhiên phát ra một cỗ tinh khiết và thơm, quanh quần áo quanh thân người, vừa có thể thông kinh lạc (= đường khí huyết vận hành trong cơ thể), có hiệu quả bảo trì thanh tỉnh.

__Vậy sao người không giúp ta làm một cái, thật không công bằng.

__Thế, ta giúp người làm một cái, ta không nghĩ người cần nó.

Nghe vậy, Vân Dật tiểu vương gia liền quay qua... đưa tay ôm thấy hai vai Vân Sở hướng về trên người mình, cười cười, lớn tiếng nói:

__Hảo, đây mới là huynh đệ tốt của ta. Ta làm điều con bướm với con rết, con bướm cho người, chờ khi nào tiết trời tốt, người lại nhàn rồi, ta liền đem người đi thả điều.

Vân Sở vừa muốn trả lời thì “phanh” một cái, có một đồ vật đập lên trên cửa phát ra tiếng nổ, trong phòng truyền ra tiếng lão tiên sinh tức giận:

__Ồn chết, cầm miệng cho ta.

Hai người nhìn thoáng qua nhau, liền im lặng. Như vậy lẳng lặng đứng thẳng đợi cho hết thời gian học. Đợi mọi người từng bước từng bước đi ra, mới gặp Tôn Học Thành ung dung bước ra, chậm chạp theo bên trong thông thả bước chân ra ngoài, dường như không phát hiện hai người bọn họ, mắt thấy sẽ rất nhanh rời đi. Vân Dật chạy nhanh về phía trước, cản phía trước hắn, đến lấy lòng chấp tay nói:

__Tiên sinh, tiên sinh vất vả, có phải hay không đã tan học?

Tôn Học Thành quảng cho hắn một cái liếc mắt, biết rõ cố hỏi. Lại nhìn xem Vân Sở, thấy hắn đang nhìn kiện trường sam trong ngực mình, hình như một lúc sau mới cảm giác tầm nhìn của hắn, ngẩng đầu, thản nhiên nhìn lại, chọc người trừu mến. Đứa nhỏ này cứ nhu thuận như vậy, lại không chịu nghe người ta khuyên, nhưng thật ra rất khiêm tốn, kiên quyết không thay đổi. Chính là không có biện pháp với hắn, chỉ hy vọng sau này đừng chịu thiệt mới tốt.

Tôn Học Thành cũng giãn không nổi, cố tình nghiêm mặt, đem trường sam ném cho Vân Sở, nói:

__Tốt, người có thể đi rồi, ngày mai, lão phu có việc, không cần phải đến đây. Nhưng Vân Dật thì lưu lại.

Nói xong cũng không xem hai người, lắc đầu, chuẩn bị bước đi.

Vân Sở do dự đứng nơi đó.

Lúc này Vân Dật thẳng lại thất lừng, cười cười, hướng tầm lưng Tôn Học Thành hô:

__Nào năm nào tháng nào ngày, một người ở nhà có vợ, trộm đi uống một lọ thượng đẳng hoa điều tửu, say rượu nằm trên phố ngủ qua đêm, thê tử hỏi, nhưng lại đáp...

(Hoa điều tửu: Rượu hoa điều, đựng trong chum sành có chạm trổ hoa văn, loại rượu quý của Thiệu Hưng, tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc.)

Đang sau Tôn Học Thành nghe thấy cả người phát run, huyết khí dâng lên, cấp bách đỏ mặt, ba bước thành hai bước chạy về, cũng không chú ý hình tượng của phu tử, đem Vân Dật kéo xuống, lấy tay che miệng của hắn, kêu:

__Thằng nhãi con, người, người, cầm miệng, người người, nói bậy.

Vân Sở lập tức xem ngây người, không ngờ tới phu tử cũng sẽ như vậy.

Kéo xuống tay của Tôn Học Thành, Vân Dật đắc ý tiếp tục nói:

__Vậy, ta còn tiếp tục ở chỗ này đứng không?

__Không cần, không cần, các người đều đi, đều có thể đi rồi.

Tôn Học Thành oán hận trừng mắt nhìn hắn, xua tay nói.

Nghe vậy, Vân Dật tiểu vương gia liền xoay người khom lưng vái chào, nói:

__Vân Dật tạ ơn tiên sinh.

Tôn Học Thành nhìn hắn một cái, không nói lời nào, thật được tiện nghi mà còn khoe mã.

Thực ra Tôn Học Thành ham mê uống rượu, bắt đắc dĩ trong nhà lão bà lấy hắn tuổi tác cao, uống rượu dễ dàng xảy ra sự cố, cấm không cho hắn uống, nếu mà làm cho nàng biết thì chính mình xong rồi, còn có vì chính mình che dấu chuyện uống rượu nên thỉnh thoảng nói dối một chút. Tự cho rằng che dấu thật tốt, chưa từng nghĩ sẽ bị tên tiểu quỷ Vân Dật biết, còn bị vạch trần, xem tí muốn bất tỉnh.

Còn bên này Vân Dật kéo ra tay, vỗ vỗ mông, đi rồi.

Trên đường, Vân Sở càng nghĩ càng cảm thấy buồn cười, rốt cục nhịn không được cười lên tiếng.

__Người như thế nào sẽ biết tiên sinh uống say ngủ trên đường phố, còn có nói dối.

Vân Sở nhịn không được hỏi.

Vân Dật đứng thẳng người, lộ rõ thần sắc ngạo mạn, nói:

—Việc này ta mới biết được, cũng không phải theo dõi hẳn. Tôn lão nhân thích uống rượu, tất cả mọi người đều biết, cũng không phải cái gì bí mật, chẳng qua hẳn tự cho rằng người khác không biết thôi, lại bị thế quần nghiêm. Mà ta đâu, vừa chỉ soạn ra một ít lời nói dối nho nhỏ, lão nhân trong lòng chột dạ, bị ta lừa thôi.

Vân Sở không khỏi bật cười, không biết bạn tốt điểm ấy có tính là ưu điểm không, một ít ranh mãnh, nếu Thành vương gia biết, không biết lại nói hẳn như thế nào.

P/s: Lại tiếp tục chém nữa a

QAQ

3. Chương 3: Dã Lan, Thơm Mát

Từ trong cung về Tiêu vương phủ vền vẹn một khắc chung (= 15 phút), hai người vừa đi vừa trò chuyện không lâu sau đã đến. Nhìn thấy Vân Sở vào cửa, Vân Dật lúc này mới trở về phủ đệ của mình.

Vừa vào cửa, canh cửa liền nói cho Vân Sở Tiêu vương gia bị Hoàng thượng lưu lại, đêm khuya mới có thể trở về.

Đại khái biên loạn vừa mới bình định, có chuyện quan trọng hơn cần xử lý đi, Tiêu quả thật tương đối bận. Vân Sở đi nhanh vào bên trong, vừa đi vừa nghĩ xem tối nay nên làm cái gì để cho Tiêu ăn khuya mới tốt, nguyên ngày bận rộn, toàn thân mỏi mệt, cần ăn đồ nhẹ chút, hướng chỉ là ban đêm, không nên ăn cay đắng, hương vị thanh đạm, tốt nhất là thanh chúc (= cháo trắng), nhưng mùi vị phải thơm ngát ngon miệng, cháo bên trong thêm ít thịt cá, thịt sợi, tôm bóc vỏ, đều là thịt cũng không tốt, lại thêm chút rau nhút, phượng cô (= nấm gié đó không biết).

Suy nghĩ xong nên làm cái gì, Vân Sở liền đến phòng ăn gấp. Trước đem gạo trắng để trên lò hầm nấu, tay lấy hai khối thịt ngực cá lư tươi, thái thành lát mỏng, trộn mềm ngon miệng. Thịt heo phải lấy phần chân sau gần ngay kinh lạc thịt nạc, thái thành sợi. Tôm tươi đồ lột bỏ vỏ và kinh lạc, trước nấu, giữ lại được mùi vị tươi mát của tôm. Ngày xuân mọc nhiều nấm non, rau nhút mang theo khí lạnh của ban đêm trong chảo nhưng lạnh lùng, cứ như vậy cùng nhau được nấu trong lửa. Cuối cùng chỉ cần cất hành và rắc tiêu vào trước khi ăn. Chờ nửa canh giờ sau, mở nắp ra, mùi thơm bay đầy phòng.

(Cá lư: Hay còn gọi cá chẻm hoặc cá vược xem thông tin chi tiết tại đây.)

Vân Sở đem thân thể lại gần, vừa lòng ngửi ngửi, đẩy lại nắp. Tắt lửa, chừa lại than đốt tiếp tục giữ ấm, thường thường thêm than, như vậy mới đảm bảo khi Tiêu trở về có thể ăn ngay thanh chúc thơm ngon ấm áp.

Phân phó xong hạ nhân trông chừng cháo, Vân Sở bước đi thông thả qua hai hành lang gấp khúc, vào phòng ngủ của Vân Tiêu. Mấy năm qua, mỗi ngày trước khi trở về phòng, Vân Sở đều đến trong phòng y kiểm tra một lần, thu xếp lại thư sách, bàn trà linh tinh, hoặc mở cửa sổ thông khí, hoặc thêm than chống rét, bất giác đã trở thành thói quen.

(Ngưng Băng: May vá, nấu cơm, chăm sóc người khác chu đáo => Chuẩn vợ hiền. Thật sự rất muốn bắt em thụ về nuôi

o>.

4. Chương 4: Vân Tiêu, Thức Dậy

Vân Sở lau chân, thay giày mới, hướng phòng Vân Tiêu đi đến.

Từ khi mẫu thân Vân Sở _ Trầm Sở Sở _ qua đời, Vân Sở liền muốn thay nàng hảo hảo chiếu cố Vân Tiêu, vì thế, một hài tử tám tuổi liền bắt đầu học giặt quần áo, nấu cơm. Y phục giặt sạch thu hảo, tắm thêm hương liệu, trên mỗi kiện y phục thản nhiên nhiễm mùi thơm ngát. Cơm, vừa mới bắt đầu làm không tốt, khét, cháy, không chín, đem cơm nấu thành cháo, tình huống gì cũng có. Thức ăn, xem sách dạy nấu ăn nghiên cứu đến nghiên cứu đi, thật cẩn thận thăm dò khẩu vị của Vân Tiêu, tới bây giờ thậm chí vượt qua danh trù trong cung. Thấy thực đơn so với nhìn khổng tử, phụ tử tứ thư ngũ kinh không biết phải hưng phấn hơn bao nhiêu.

Còn hơn thế nữa, Vân Sở còn học cả nữ công (= chỉ việc thêu thùa, may vá), thay Vân Tiêu tu tu chỉnh chỉnh xiêm y, hoặc làm chút trang sức phối hợp, đem y trang điểm so với thiên tiên còn muốn đẹp hơn. Còn chưa đủ, ngay cả cuộc sống hàng ngày của Vân Tiêu đều do một tay Vân Sở hầu hạ. Cũng không phải đường đường phủ Vương gia không có hạ nhân, là Vân Sở nhất định muốn phải tự thân làm, dần dần, trong phủ mọi người cũng biết, phạm chuyện của Vương gia, chỉ cần bẩm báo tiểu vương gia, sau đó mọi việc không liên quan mình.

Giờ này Vân Vương gia đã muốn thức dậy, nằm trên giường, áo lót bằng tơ tằm mềm mại thoáng rộng mở, có thể thấy bên trong hoạt nộn làn da, bất quá tự nhiên không ai dám xem, đặc tội vị này so với hoàng đế còn phiền toái, chính là gặp đại môi (= đại xui xẻo).

Hoàng thành hơn phân nửa binh quyền đều nằm trên tay y, y chính là dưới một người mà trên vạn người, đương triều hoàng đế, hoàng đế ham vui thường thường chuồn ra đi chơi, đem tất cả công vụ, mặc kệ là đại sự tiểu sự toàn bộ giao cho y. Vài lần bị Vân Tiêu xách áo mắng, cũng chỉ hì hì cười cười, trơ mặt ra nói:

_Này, không phải có người sao, làm sao có chuyện gì, trăm mệt mỏi, ra ngoài nghỉ ngơi, Vu quốc Vu dân đều có lợi. Hơn nữa, có người trợ thủ đắc lực như vậy, không sử dụng, không phải rất đáng tiếc sao. Cho nên nói a, mới cần các người các trung thần, cánh tay đắc lực chi thần.

Cứ như vậy, đặc tội y thực khủng bố, tuy rằng tất cả mọi người chưa thấy qua rốt cuộc sẽ thành cái dạng gì, nhưng trong tiềm thức nghĩ như vậy, tuy rằng mặt y trước sau như một không có biểu tình (aka mặt than).

Vân Tiêu nhú mày, đang muốn loan hạ thất lưng lấy khăn lau mặt, đã thấy Vân Sở đẩy cửa bước vào.

Vân Sở kêu một tiếng Tiêu liền bước qua đem khăn ngâm vào trong nước ấm vò a, vắt sạch, đưa cho y. Vân Tiêu xoa xoa, ấm áp hơi nước phả vào mặt, tỉnh giấc tinh thần giờ tốt lắm, trả lại khăn đưa cho Vân Sở.

Lúc này, nha hoàn tiến lên bưng chậu rửa mặt xuống, đem lên một ly nước trà cùng khăn khô. Vân Tiêu dùng nước trà súc miệng, lại dùng khăn sát miệng, rửa mặt nhanh chóng hoàn thành.

Nha hoàn tay cầm gương đồng, Vân Sở cầm lược gỗ, ngay tại trên giường giúp Vân Tiêu sửa sang đầu tóc. Trải qua một đêm, tóc Vân Tiêu có chút hỗn độn, chải qua tư thế ngủ của y vô cùng tốt. Vân Sở nắm lên một ít, từ trên xuống dưới, tinh tế chải đầu, Vân Sở nhìn thấy tóc y mềm mại trải qua tay mình tỉ mỉ bảo vệ, tóc đen rồi tung xuống, cùng tay mình chung một chỗ truyền đến cảm giác trắng mịn. Người trong gương đồng, lông mi dài đen đậm, hai tròng mắt đen nhiễm, mũi cao thẳng, bạc thân hơi hơi gợi lên, hé ra khuôn mặt anh tuấn, anh tuấn uy vũ mà không mất nhu hòa, làm cho người ta miên man bất định. Vân Sở kéo xuống kế (= búi tóc), mặc cho tóc Vân Tiêu như thác nước chảy xuống.

Tiếp nhận nha hoàn đưa đến thanh sam, Vân Tiêu mặc vào. Vân Sở bỏ lại búi tóc y, từ bên trong cầm ra thanh đai.

Lại đến trước mặt Vân Tiêu, khép lại áo lót có chút loạn, vỗ vỗ cổ áo, nhắc lên một góc y phục, cuộn lên thất lưng, cố định. Tiếp theo, Vân Sở một tay cầm đai lưng, một tay vòng qua lưng Vân Tiêu, thất lưng sườn buộc một cái nơ con bướm (=.,=), buông xuống thật dài hai cánh. Vân Sở thân mình cùng mặt dán tại phía sau lưng Tiêu, mặt thoáng nóng lên, màu xanh đậm đai lưng càng hiện ra đáng người Tiêu (=.=).

Vân Sở sờ sờ mặt đỏ bừng của mình, thối lui từng bước, ngấm lại, chưa phát hiện chính mình cười mở mắt.

Vân Vương gia xoay người, lôi kéo ống tay áo, thoáng nhìn Vân Sở trên mặt có chút ửng đỏ, mở miệng hỏi:

_ Chuyện gì?

Vân Sở cười một hồi, mới đáp:

_Ta nghĩ bộ dáng ta lần đầu tiên cho Tiêu hệ thanh đài, khi đó, hai tay ngấn ngủn, tròn vo, vòng không được lưng Tiêu, liền dùng sức siết, khi đó còn nghẹn đỏ mặt.

Quả thật, Vân Tiêu cũng nhớ rõ, khi đó Sở nhi còn nhỏ, sau cùng buộc có chút đau, chính mình mới từ trong tay tiểu tử kia lấy ra thanh đài, tự mình buộc lại. Nghĩ như vậy, mây Vân Tiêu buông không ít.

_Hoàng nữ nãi nãi của người, nãi nãi muốn gặp người, sau khi ném qua điểm tâm, trước cùng phu tử thỉnh nghỉ, cùng ta đi.

Vân Sở ở bên giúp Vân Tiêu cột lại hoa mai lạc (= túi hoa mai), đáp:

_Hôm nay phu tử thân mình không khỏe, chuẩn nghỉ một ngày. Ta cũng có chút thời gian không gặp hoàng nữ nãi nãi, có chút nhớ nàng.

Vân Sở hoàng nữ nãi nãi, cũng chính là thái hậu, hiểu rõ nhất đứa con là Vân Tiêu thông minh có bản lĩnh, còn có đáng yêu tôn tử, vì thế, từ Vân Sở mẫu thân mất sau, lão thái bà nghĩ cấp đứa con tìm cái nương tử nhu thuận, cấp tôn tử tìm cái mẫu thân yêu thương mình. Theo lý thuyết hoàng tộc không phải đều năm thê bảy thiếp, phi tử thê thiếp xếp một đoàn, nhưng vừa vặn chính nàng đứa con không biết làm sao, không chịu đáp ứng lấy thêm thê, nói đến nói đi, cuối cùng lại rơi vào cụt hứng bỏ về, làm hại lão thái bà nàng thay y lo lắng đến, lo lắng đi. Vì thế, suy nghĩ biện pháp, đứa con không được, liền xuống tay từ tôn tử, y sẽ không như vậy nhấn tâm ngay cả đứa con cũng không quản đi. Vì thế, hôm nay, liền lấy cớ tìm đến tôn tử.

Lúc này, lão thái hậu đang ngồi ngay ngắn phẩm trà, tưởng tượng đến diệu kế của chính mình, liền nhin không được nhếch môi cười trộm, một bên nhìn thấy Tuyên Nhân hoàng đế tóc gáy nổi lên tứ phía, bỗng chốc cảm thấy được âm trầm khủng bố.

5. Chương 5: Sở Nhi, Người Muốn Có Nương Không

Sau khi phu tử Vân Tiêu hai người đến, thỉnh an xong, ngồi xuống, Tuyên Nhân hoàng đế nhanh đứng lên, hai mắt tỏa sáng, lao thẳng tới Vân Sở. Vân Sở lão đảo một cái liền đứng vững vàng, trông thấy người tới, chỉ có thể thấy nhưng không thể trách, mỗi lần gặp mặt, hoàng thúc của hắn luôn như vậy nhào vào hắn nhanh như hổ đói vào mồi.

Tuyên Nhân hoàng đế lấy hồ tra (= râu) của chính mình cọ a cọ a trên khuôn mặt trắng nõn của Vân Sở, đôi tay cũng không nhàn rồi, trước sau đều trên lưng Vân Sở tự do di chuyển, liền như vậy du a du a, từ từ tiếp cận mục tiêu_eo nhỏ của Vân Sở, ba tắc, hai tắc, sắp đến, Tuyên Nhân hoàng đế chỉ cảm thấy cảnh xuân vô hạn sáng lạn, bản thân tùy ý chuyển, suy nghĩ bậy bạ.

(Tắc: đơn vị đo chiều dài, 10 phân là 1 tắc, 10 tắc là 1 thước TQ)

Lơ đãng phát hiện lực đè nhà mình nhìn mình bằng ánh mắt lạnh lẽo, lập tức đông lạnh tại chỗ, cứng người, tay ngáp ngừng, chân chờ, chậm rãi buông ra người trong ngực, còn nhìn thấy người trong ngực hướng về mình chân thành cười, ngọt ngào kêu một tiếng:

_Hoàng thúc.

Vì thế, Tuyên nhân hoàng đế như gặp phải tiên tử trên trời đầy sao khoác sa mỏng, lại suy nghĩ bậy bạ.

Kỳ thật, Vân Sở chẳng qua mỉm cười, nhẹ giọng kêu gọi, vẫn làm cho Tuyên Nhân hoàng đế ngốc nghếch háo sắc say mê ảo tưởng. Nhưng ai biết, hôm nay hoàng đế ăn gan hùm mật gấu, đè lại vai rộng của lực đè nhà mình, mở miệng nói:

_Lực đệ a, Tiểu Sở nhi nhà người lớn lên đẹp như vậy, càng xem càng cảm thấy đáng yêu, người xem đi, nhị ca ta a, gần nhất rất nhàm chán, không bằng đem Tiểu Sở nhi cho ta làm cái nam phi, ta mỗi ngày xem hắn, giải trừ nỗi buồn tốt lắm.

(Ngưng Bểng: Cha nội, ông nói gì vô duyên vậy... ==)

Đột nhiên, từng trận gió lạnh kéo tới, Tuyên Nhân tay khoát trên vai Vân Tiêu tựa hồ tê cóng. Kiên trì, rứt rứt cổ, Tuyên Nhân hoàng đế không sợ chết tiếp tục nói:

__Chúng ta đều là người một nhà, ta nhất định sẽ không bạc đãi hần, ta sẽ đối với hần bảo vệ hơn bình thường, tối thiểu so với người thân cha còn tốt hơn. Hơn nữa, Tiểu Sở nhi đáng yêu như vậy sao phải đi theo bên mặt băng sơn như người chứ...

Nói còn chưa xong, chợt nghe vẫn ngồi im thừ giãn một bên lão thái hậu khụ hai tiếng, nói:

__Nhân nhi a, người trước mang theo hoàng đế một bên trò truyện, ta cùng với ngoan tôn của ta hảo hảo tâm sự.

Kết quả, bốn người liền chia làm hai nhóm, bà cháu hai người phía đông, huynh đệ hai người phía tây. Huynh đệ hai người một trận tất tất sột soạt, không biết đang nói cái gì.

Phía thái hậu nắm chắc tay tôn nhi ngồi xuống, nhất thời hai mắt đầm lệ, thở dài, mở miệng nói:

__Hài tử, khổ thân người.

Nhớ tới những chuyện trải qua mấy năm gần đây, Sở nhi hài tử này đều sống trong những ngày không có nương yêu thương, lão thái hậu quả thật không đành lòng.

__Nương người sớm qua đời, để lại hai người các người, bơ vơ không nơi dựa vào, tội nghiệp hai người các người, thương tiếc cho nương người.

Nói đến Trầm Sở Sở, lão thái hậu đau thương không thôi, Sở Sở vốn là chất nữ của thái hậu, từ nhỏ đã nhu thuận hiền lành, rất được lòng nàng, sau đó được gả qua đây, lại hiền lương thực đức, đối tượng phu sấn sóc tỉ mỉ, đối với nhi tử ôn nhu có thừa, không có điểm để chê trách, làm cho thái hậu yêu thương đến tận tâm. Chỉ tiếc...

Lão thái hậu khước mắt ẩm ướt, Vân Sở biết thái hậu nhớ lại chuyện thương tâm, lấy ra khăn tay, giúp hoàng nữ lau lệ, nói:

__Hoàng nữ nữ, ta cùng phụ thân cũng thường xuyên tưởng niệm nương, còn có ngài, chúng ta đều sẽ nhớ kỹ nàng, nàng trên trời sẽ không cô đơn. Nhưng thật ra nữ nữ, ngài, nhất định phải hảo hảo bảo trọng chính mình, không cần lao lực quá độ, chúng ta đều hy vọng ngài khỏe mạnh trường thọ.

Thái hậu nghe xong, quả nhiên không còn ưu thương, trong lòng đối tôn tử lại thích, duỗi ra tay, đem Vân Sở ôm vào trong ngực, miệng nói:

__Hảo hài tử, bé ngoan, nữ nữ thương người, nữ nữ thương.

Vân Sở tùy ý để nàng ôm, hần cũng có chút thương tâm, lão thái hậu một chút lại một chút vỗ lưng hần, đã lâu, nói:

__Sở nhi, người nghĩ muốn có thêm một người nương không?

Lão thái hậu cũng chỉ muốn thử một chút, không nghĩ tới Vân Sở nghe đến, cương một chút không trả lời.

Lão thái hậu tiếp tục nói:

__Phụ thân người chung quy vẫn là cái nam nhân, dù sao cũng phải có thê tử hầu hạ y. Đừng nhìn y tư thế oai hùng bồng bồng phần chấn, đối việc này không chút để ý, nói không chừng trong lòng đang tích mịch đầu. Y a, từ nhỏ liền coi trọng mặt mũi mình, chuyện gì cũng không hé răng, y không nói, người ta như thế nào biết, hiện giờ thân là phụ thân người ta, còn như vậy. Nói không chừng y lo lắng người không đáp ứng, tự mình chịu đựng, không ra một tiếng.

Lão thái hậu vì đứa con của chính mình đã dùng thật nhiều sức thổi phồng, chỗ nào cần kích động liền hướng đó nói, gạt người kỹ xảo là thượng đẳng, mặc kệ trước mặt chính mình đáng yêu tôn tử, không quản vừa rồi khóc cỡ nào chân tình. Chính xác là một con cáo già. Cứ việc nàng biết con nàng căn bản không nghĩ muốn lại lấy, căn bản không phải cái loại hủ nút, nhưng thật ra là loại hành động phái, không cần phải nói tới, sẽ lại bị cự tuyệt.

(Ngưng Bãng: Cái này rõ ràng là chém, câu cuối không hiểu bà nói cái gì...=.=)

Vân Sở hoàn toàn không nghĩ đến hoàng nãi nãi sẽ lừa dối chính mình, chẳng lẽ đúng như hoàng nãi nãi nói, Tiêu sẽ như vậy, Vân Sở bị cách nói này làm cho hoảng sợ.

Lặng lẽ hướng về chỗ Vân Tiêu nhìn lại, nhưng người nọ vẫn như cũ mặt không thay đổi, nội tâm thương cảm ngày càng tăng thêm.

Thái hậu đáng giá sắc mặt có chút biến hóa của tôn tử, biết chính mình đã đánh trúng điểm quan trọng, nội tâm không ngừng mừng thầm, không khỏi có chút cảm thán, phụ tử hai người thật sự chỉ biết lo lắng cho đối phương.

Thái hậu tiếp tục bị thương nói:

_Tương lai người muốn kết hôn, chờ người có thể tử, liền không để ý đến phụ thân, còn có, khi các người ân ân ái ái, như keo sơn, phụ thân người đâu, một người, cô cô linh linh, rét lạnh trống vắng, không người chăm sóc, hỏi han ân cần, ngày qua như thế, người chẳng lẽ hy vọng phụ thân người trải qua cuộc sống như vậy sao?

_Phụ thân người vất vả nhiều năm, nhiều năm qua bên người không người làm bạn, không người để bộc lộ tình cảm, luôn đem mọi chuyện ghen trong lòng, ba mươi tuổi thoát nhìn như đã năm mươi, người không đau lòng, ta và nhị thúc người cũng không nhẫn tâm đâu.

_ Cửa ta đáng thương nhi tử a.

_Sở Sở, tức phụ của ta, người có thể nào đi sớm như vậy, lưu lại Tiêu nhi một người y phải làm sao?

6. Chương 6: Tiêu Nhi, Người Lưu Lại

Thoảng nhìn tôn tử sớm bị mình làm cho cảm động, bị lời nói của nàng đã động đến tột đỉnh, lão thái bà trong lòng vui như nở hoa, thừa thắng truy kích nói:

_Sở nhi, hài tử ngoan, cần phải chủ động lo lắng chuyện này cho phụ thân người, hướng y nhắc tới.

Lão thái bà hai mắt lấp lánh, như ánh nhìn của thợ săn chăm chăm nhìn tôn tử của chính mình, cực kỳ cảm thấy có hi vọng.

Chỉ thấy Vân Sở thoát khỏi sự ôm áp của lão thái hậu, nói:

_Chuyện của phụ thân, phụ thân sẽ tự mình làm chủ.

Nói xong, hướng thái hậu vái chào, loạng choạng hướng ra cửa, cũng không coi mọi người.

Tiêu Vương gia cho dù đang cùng Tuyên Nhân thảo luận, khoe mắt dư quang vẫn như cũ nhìn chăm chú vào bên kia. Mắt thấy Vân Sở đi ra ngoài, đứng lên nhướng mày.

Chỉ nghe thái hậu nói:

_Tiêu nhi, người lưu lại, mẫu hậu có chuyện muốn nói với người.

Tiêu Vương gia đành phải lưu lại.

Bên này Vân Sở miễn cưỡng nghe xong lời nói của thái hậu, chỉ nghe được chuyện Vân Tiêu lấy vợ, đầu liền oàng một tiếng, không còn lòng dạ nào nghe cái khác, thậm chí cuối cùng chính mình nói cái gì, như thế nào có thể đi ra, cũng đều không biết.

Liền như vậy thất tha thất thiếu đi tới, may mà đây là trong cung.

Trong lúc hoảng hốt, có người kéo hẳn lại, tiếp theo lúu rú, rất ồn ào. Dừng trong phút chốc, Vân Sở thanh tỉnh, mới nghĩ đến: Chính mình mơ hồ nghĩ cái gì đâu, cho dù Tiêu muốn kết hôn, sẽ sớm nói cho hẳn, khi đó lại nghĩ là được, huống hồ đã nhiều năm, Tiêu chưa bao giờ đề cập qua, có lẽ lần này cũng sẽ không.

Nghĩ như vậy, Vân Sở lúc này mới phụ hồi tinh thần, thở dài nhẹ nhõm một hơi, chú ý tới cánh tay bị người nắm sinh đau. Nhìn kỹ, trước mắt người này một thân trang phục chính là Vân La công chúa. Lúc trước, Vân La cũng coi như là một trong những người bắt nạt hẳn, nhưng không biết sau này vì sao, đối với chính mình hết sức ân cần, lúc này đang dùng sức túm tay hẳn lay động, miệng tức giận hô:

__Ta nói chuyện với ngươi, ngươi có nghe hay không a, uy, uy.

Vân Sở áy náy đáp:

__Thật xin lỗi, Vân La, ngươi lặp lại lần nữa.

Vì thế, tiểu công chúa chu môi, chống nạnh nói:

__Ta nói, ta tìm được một quyển bí tịch nấu ăn, chuyên môn giới thiệu đủ thứ mỹ thực dân gian, ta đau khổ vài ngày cầu Lưu đại ngự trù, đây là bảo bối gia truyền của người ta, xem đi ta đối với ngươi có tốt không, bí tịch nấu ăn chỗ ta, ngươi hôm nay đã đến đây, giảm bớt việc ta đi ra ngoài tìm ngươi, đến chỗ của ta để học tập đi.

Nói đến, bí tịch nấu ăn thật là bảo bối tổ truyền, nhưng tiểu công chúa chỉ hướng ngự thiện phòng đứng, tùy tiện tiện hất bàn, đá giỏ rau xanh, Lưu đại ngự trù liền run lấy bấy hiến vật quý, dễ dàng đạt tới tay, tại người mình thích khoe khoang lên.

Vân Sở nghe được có bí tịch nấu ăn thực hưng phấn, rất muốn bây giờ liền học, bất quá trong đầu hẳn lúc này đang nghĩ đến một sự kiện khác, hôm nay là ngày đó, ngày ấy, cho nên phải cẩn thận một tí.

Hắn nhìn Vân La, hỏi:

__Có thể cho ta mang về nhà xem được không?

Vân La môi nhỏ đỏ cao, ánh mắt xoay chuyển, nói:

__Vân ca ca, không phải ta không muốn cho ngươi đem về nhà, chẳng qua Lưu đại ngự trù nói không cho phép người ngoài mượn, ngươi ngấm lại, đây là bảo bối của người ta. Hơn nữa, trong cung có ngự thiện phòng, ngươi muốn cái gì có cái đó, không tiện hơn trong nhà ngươi sao. Chỗ Vân thúc ngươi đừng lo, ta phái người đi thông báo, ngươi liền an tâm ở lại đi.

Nói xong, vừa lòng nâng đầu.

Vân Sở thấy nàng nói có lý, chỉ cần chính mình mau chút làm xong, sẽ kịp lúc về phủ. Ngẩng đầu nhìn trời tựa hồ còn sớm, đang do dự, Vân La dùng chút sức túm người, đem hẳn đi.

Cầm trong tay bí tịch, vừa thấy, nhất thời bị hấp dẫn thật sâu, phía trên có bí chế hà tương (= mắm tôm), Long Tỉnh tiên hà, thổ bộ ngư canh, dương xuân bạch tuyết, nhục hương hạnh nhân lạc đẳng bát đạo thái hào, đều là phương pháp làm đơn giản, nhưng mỹ vị, lập tức liền chuyên tâm học.

(Trà Long Tỉnh: Loại trà xanh ở vùng Long Tỉnh, Hàng Châu, tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc.)

(Dương xuân bạch tuyết: Ca khúc nổi tiếng của nước Sở thời Xuân thu Chiến quốc.)

(Ngưng Băng: đám trên toàn là thức ăn cả nhưng có cái dương xuân bạch tuyết không biết cái gì...=.)

Mà Vân La thì mừng rỡ một bên xem Vân Sở bận rộn, thường thường hỏi chút vấn đề, hoặc đưa đồ vật này nọ, tóm lại qua được vui vẻ.

Quay về lão thái hậu cùng Tiêu Vương gia, cùng với Tuyên Nhân hoàng đế trợ giúp, tận tình khuyên bảo, khuyên y thú thêm thê. Chẳng qua Tiêu Vương gia trong quá trình khuyên nhủ không rên một tiếng, mắt lạnh xem mẹ con hai người thay nhau ra trận, môi lưỡi tranh cãi kịch liệt, nói muốn mồn miệng, nói đến miệng khô lưỡi khô, cùng đường hết ý. Cuối cùng, chờ bọn họ nói xong, y lúc này mới lạnh lùng mở miệng:

__Việc này, hài nhi suy nghĩ đã định, mẫu hậu cùng hoàng huynh không cần khuyên nữa, chuyện của hài nhi để tự mình hài nhi xử lý, không nhọc mẫu hậu lo lắng.

Nói hết lời, cũng không quay đầu lại tiêu sái bước đi.

Lưu lại lão thái hậu tức giận đến đầu đều muốn bốc hơi, thầm nghĩ, hài tử này, như thế nào vẫn là cái tính tình này, chỉ cần y không muốn, nói cái gì cũng vô dụng, đáng thương nàng lão xương cốt, còn phải quan tâm hôn sự của đứa con. Trở về lại nghĩ đến Vân Sở, không khỏi thở dài: Phụ tử hai người thật giống nhau.

Tuyên Nhân để chạy nhanh qua giúp lão thái hậu thuận thuận khí, miệng cười nói:

__Mẫu hậu, ngài cũng đừng tức giận, hoàng đệ a, trong lòng y có tính toán. Tuy nói muốn tốt cho y, nhưng ngài làm bữa mù quáng như thế, nói không chừng sẽ tạo cho y phiền toái không cần thiết, ta cam đoan, dù như thế nào, đều sẽ làm ngài vừa lòng. Ngài liền an tâm chờ xem!

Nói xong, nhìn lão thái hậu thần tình nghi vấn, giả hoạt cười, chói như thiên tinh (= sao trời).

(Ngưng Băng: Sao ta nghi ổng biết cái gì rồi nhỉ...=.,=)

7. Chương 7: Không Xong, Đã Muộn

Vân Sở lấy khăn ướt lau tay, tiếp nhận hạ nhân đưa đến khăn mặt, lau mồ hôi trên trán, dù đầu xuân khí trời hơi lạnh, vì luyện tập hết tất cả thức ăn trong thực phổ (= sách dạy nấu ăn), vẫn khiến hắt ra một ít mồ hôi.

Đại công cáo thành, Vân Sở thận trọng khép lại thực phổ, kéo phẳng lại góc nhẵn trên mặt giấy, xoay người, đem nó trả lại cho Vân La. Nhưng thấy vị tiểu công chúa đang phồng quai hàm, lăm bằm không biết nói cái gì, còn không quên lấy tay bóc lấy một con tôm đồ làm nhỏ ra một ít dầu, nhét vào miệng, lại nhìn trước mặt nàng, năm sáu cái đĩa, chén bàn hỗn độn một đồng, nào có hình dáng của công chúa. Hóa ra, ngay khi Vân Sở làm món thứ nhất thì nàng đã ăn, đầu còn lo lắng cái khác.

Vân Sở cười cười, đang quyết định không biết có nên qua kêu nàng hay không thì nghe được một trận ồn ào. Năm sáu gã sai vặt cãi nhau vì chưa kịp ăn một mâm cá. Vân Sở bật cười, nắm y sam, hướng đến chỗ Vân La, thoáng nhìn qua phía sau Vân La trắng sáng đã treo cao trên trời.

Vân Sở cả kinh, quát to một tiếng không tốt, vội vội vàng vàng đem thực phổ giao cho Vân La, nói:

__Ta đi.

Hướng ra ngoài cửa chạy nhanh.

Vân La lấy lại tinh thần, thấy hấn bỏ đi, nghĩ đến hấn vội vã trở về, miệng lẩm bằm thầm thì mấy tiếng:

__Ngô ngô ngô ô ô.

Nàng muốn nói để nàng cho xe ngựa đưa người về.

Lúc này Vân Sở lòng đầy bối rối, làm sao nghe được nàng nói cái gì, chỉ lo chạy thật nhanh về.

Sắc trời mờ tối, chỉ có thể mượn ánh sáng của trăng, một đường chạy thẳng về trước cửa vương phủ, không ngừng thở hổn hển.

Khi gã sai vặt mở cửa, chờ thở gấp giảm chút, Vân Sở nhẹ giọng hỏi:

__Lão gia đâu?

Gã sai vặt mặc dù cảm thấy kỳ quái, nhưng vẫn đáp:

__Lão gia sáng sớm đã trở về, bây giờ đang bên trong.

Vân Sở nghe xong gã sai vặt nói cũng không cảm thấy được thoải mái, ngược lại thần sắc căng thẳng, giành cửa hướng phòng Vân Tiêu chạy nhanh đến.

Đẩy cửa ra, ánh trăng nhu hòa chiếu vào giường của Vân Tiêu, giống như bao phủ một tầng sa mỏng. Mà Vân Tiêu nằm trên giường sắc mặt lại một mảnh trắng bệch, vẻ mặt vạn phần thống khổ, trên mặt, trên cổ, tất cả chỗ, thân thể toàn bộ đều bị mồ hôi thấm ướt. Hai mắt nhắm nghiền, trong miệng không ngừng nói mê:

_Sở Sở, Sở Sở.

Vân Sở lòng đau xót, đi qua cầm lấy khăn mặt thay y lau mồ hôi, ngồi trên giường, hai tay nâng Vân Tiêu tựa vào trên người mình, để đầu y gối lên trên vai mình, tay vỗ nhẹ sau lưng y, nhẹ giọng nói:

_Sở Sở ở đây, Sở Sở ở đây, không sợ, không sợ, Tiêu ngoan ngoan, ngoan.

(Ngưng Băng: Sao giống đồ con nít quá vậy...=.,=)

Nguyên lai, hôm nay là ngày thê tử Tiêu Vương gia Trầm Sở Sở sau khi mất được trăm ngày. Vốn từ ngày Sở Sở chết, Tiêu Vương gia mặc dù thập phần bi thương, nhưng mọi chuyện nằm ở trăm ngày sau đó, Tiêu Vương gia đơn độc không thấy mặt cả một ngày, khi trở về lại như bị đả kích trầm trọng, ban đêm, suốt đêm gập ác mộng, đổ mồ hôi đầm đìa, đêm ngủ đau khổ, cách ngày, liền liên tiếp sốt cao mấy ngày. Từ đó về sau, hằng năm vào ngày này, đều xảy ra chuyện giống như vậy.

Vân Sở không đành lòng xem phụ thân đau khổ như thế, lúc bắt đầu, còn chân tay luống cuống, sau lại, phát hiện phụ thân miệng luôn kêu “Sở Sở”, nghĩ phụ thân tưởng niệm mẫu thân, mới thống khổ như thế. Vân Sở liền thử làm bộ thành Sở Sở trấn an y, không ngờ công hiệu, bởi vậy, hằng năm vào ngày này luôn làm như vậy.

Vân Sở một tay đỡ Tiêu, một tay kéo chăn gấm bao lấy bọn họ, một tay tuy không tiện nhưng vì đêm lạnh. Chờ chuẩn bị tốt đã qua một ít thời gian, chạm đến thân thể Tiêu có chút rét run, Vân Sở đến gần một chút, ôm chặt lấy, ngực dán thật gần, đều nghe được nhịp đập trái tim đối phương, cùng với nhiệt lượng ngày càng tăng không ngừng.

Thời gian qua nhiều, đợi đến khi tay chân Vân Sở có điểm cương, mới thấy được Vân Tiêu mày thả lỏng, thân mình cũng ấm áp, ánh mắt chuyển động, hình như sắp tỉnh.

Vân Sở vươn hai ngón tay, đặt tại trên mày của Vân Tiêu, vì cái gì Tiêu thống khổ như vậy, mày không tự giác cau lại.

Lông mi Vân Tiêu run run, chậm rãi mở mắt, nhưng trong mắt tràn ngập bi thương, trong trẻo nhưng lạnh lùng. Nếu nói ngày thường Vân Tiêu trong mắt tựa như hàn băng tản ra từng trận hàn khí, mà lúc này, cũng vạn năm đóng băng, nhưng không có hàn khí, mà đem bi thương đóng băng thành sơn.

Vân Sở vuốt vuốt tóc dài của Vân Tiêu, cẩn thận giúp đỡ y nằm xuống, chính mình cũng nằm xuống. Nghiêng thân, kéo tóc rơi rớt trên trán của y ra phía sau tai, hôn lên trán Vân Tiêu, ôn nhu hôn, nhẹ giọng nói:

_Tiêu, ngủ đi.

Lông mi Vân Tiêu vừa động, thật sự nhắm mắt lại ngủ.

Nhìn thấy Vân Tiêu nhắm mắt lại, Vân Sở đưa tay vòng qua eo y ôm y, vùi đầu vào sau gáy y, ngửi được mùi hương thuộc về Tiêu, thần nhiên thơm ngát, thỏa mãn nhắm mắt ngủ, khóe môi nhếch lên hơi hơi cười, giống như giờ phút này bầu trời treo vầng trăng khuyết cong.

Cũng chỉ có giờ phút này, hẳn mới có thể không kiêng nể gì ôm Vân Tiêu, cảm thụ hai người ấm áp ở một chỗ.

Hắn rất muốn làm như vậy. Nguyên bản một nhà ba người hòa thuận vui vẻ, mỗi đêm hẳn đều chen vào nằm giữa phụ thân và mẫu thân, khi đó hẳn thích rúc vào phụ thân, lòng người rất ấm áp, thậm chí trèo lên ghé vào trên người phụ thân. Nhưng sau khi mẫu thân qua đời, hẳn liền tự động chuyển ra phòng ngủ của

phụ thân, hẳn nghĩ muốn càng thêm độc lập, nghĩ muốn chiếu cố phụ thân, mà không phải chỉ biết quay quanh người làm nũng.

Cơ hội như đêm nay không nhiều, ôm nhau như vậy, cảm giác được hơi thở của đối phương, tim đập trầm ổn, Vân Sở nháy mắt hoảng hốt, cảm thấy trên đời chỉ còn lại hai người bọn họ, hẳn thích phụ thân, phụ thân cũng thích hẳn, như ngăn cách khỏi trần thế ồn ào náo động.

Ngày hôm qua, hoàng nãi nãi cùng hẳn nhắc tới việc Vân Tiêu lấy thêm thê tử, tâm hẳn thật sự đau quá, hận không thể để Vân Tiêu vĩnh viễn không hề thích người nào, vĩnh viễn như vậy tưởng niệm mẫu thân, mãi mãi yêu mẫu thân. Như vậy, cho dù Tiêu không yêu hẳn, cũng sẽ ở lại bên người mình.

Nếu làm cho hẳn nhìn thấy Vân Tiêu thân thiết với người khác, hẳn chắc chắn sẽ không chịu nổi, nếu Vân Tiêu thật sự cùng người khác hòa hợp, hẳn thật sự không biết nên làm gì bây giờ. Nhưng chính mình lại không có biện pháp nói cho Tiêu biết, chẳng lẽ nói với y hài tử của y yêu y, bảo y không được thú người khác, chỉ có thể yêu đứa con của chính mình.

Cái này sao có thể được!

Đột nhiên, Tiêu Vương gia một bàn tay vượt qua Vân Sở, xoa nhẹ lưng hẳn.

Hơi ấm theo lý y (= áo lót) truyền tới. Vân Sở tâm “bùm” một cái nhảy nhanh hơn một chút, một loại ấm áp chua xót thương tâm tràn đến, như điện lưu lan tràn khắp toàn thân. Ngẩng đầu lên nhìn Vân Tiêu, ánh mắt vẫn đóng, hoàn hảo không tỉnh. Nhưng cái tay kia hữu lực như thường, vỗ về sau lưng Vân Sở nhẹ nhàng, Vân Sở an tâm nặng nề ngủ.

Ngày hôm sau, Tiêu Vương gia tỉnh lại, như trước mặt vạn năm không đổi, đã không còn đau khổ của hôm qua, chỉ có chút tái nhợt. Vân Sở sớm rửa sạch mọi thứ chờ y, như bình thường không khác biệt. Tiêu Vương gia không đề cập chuyện đêm qua, Vân Sở cũng chưa nói, chỉ cần Tiêu hảo, hẳn liền cảm thấy được đáng giá. Vì thế, ngày hôm qua cứ như vậy bình yên trôi qua.

8. Chương 8: Vương Gia Tính Cái Gì, Nên Mắng

Tôn Học Thành cầm thước hướng bực giảng gõ một cái, đồng một tiếng, nói:

_Tan học.

Thỏa mãn vuốt vuốt râu hoa râu, mang theo sách, đi rồi.

Trong giảng đường, bọn đệ tử như ong vỡ tổ nói nhao nhao, có hô dẫn bằng hữu thương lượng khi về đi đâu chơi, có người mang theo mấy hạ nhân bắt đầu cãi nhau ầm ĩ. Vân La tiểu công chúa liếc mắt một cái thấy Vân Sở, liền chạy tới, ngọt ngào kêu:

_Vân ca ca.

Vân Sở đang thu thập đồ vật, ngẩng đầu nhìn nàng một chút, hiển nhiên nhớ nàng từng giúp mình mượn đến thực phổ, trong lòng rất cảm kích, lại trông thấy nàng toàn thân phấn hồng, váy dài thắt đai, trên đầu buộc nơ bướm màu hồng nhạt, hơn nữa Vân La thân mình mới tuổi dậy thì, đương nhiên khuôn mặt nhỏ nhắn, rất đáng yêu, lời nói đến bên miệng, chưa kịp nói ra, lại nhịn không được nhìn kỹ mặt nàng.

Không nghĩ tới tiểu nha đầu lại đỏ mặt, cúi đầu thấp xuống, tay duỗi ra, tóm ống tay áo của Vân Sở, xoắn a xoắn a, qua hồi lâu, mới nói:

_Vân ca ca, hôm qua xem thực phổ, ngươi có thích không?

Một bên Vân Dật có điểm nhìn không được, ngày thường hay điệu võ dương oai, điệu ngoa tùy hứng, được nuông chiều vô lý tiểu công chúa như thế nào liền biến thành bộ dáng một tiểu cô nương thẹn thùng xấu hổ, cố ý muốn chế nhạo nàng, nói:

__Vân La muội muội, người không phải chỉ có một cái Vân ca ca, không biết người đang kêu vị nào a.

Nói xong còn cố tình hướng nàng cười cười.

Vân La quay đầu hung hăng liếc hẳn:

__Kêu ai cũng không gọi người.

Tiểu nha đầu đối đãi với không phải người mình thích luôn như vậy, hơn nữa trước mắt còn là người ngăn trở nàng và người trong lòng bày tỏ tâm sự, oán hận tăng lên gấp bội.

Khi nhìn về phía Vân Sở, Vân La liền thay thành bộ dáng đơn thuần, nói:

__Sở ca ca, chúng ta qua một bên nói chuyện, đừng để ý đến hẳn.

Nói xong liền lôi Vân Sở đi.

Vân Dật không cho, bàn tay to ôm chầm vai Vân Sở, đem hẳn kéo về phía mình, hướng Vân La khiêu mi, nói:

__Hắn một hồi lập tức sẽ cùng ta về nhà, không rảnh có thời gian theo người nói chuyện, nhất là với một cái tự kiêu cấu kính tiểu nha đầu.

Vân La lúc này thật sự tức giận trừng mắt, cộng thêm dậm chân.

Vân Sở coi hai người bọn họ lại muốn đi đấu võ mồm, cười nói:

__Tốt lắm, Vân Dật, người cũng đừng lại khi dễ nàng.

Lại chuyển hướng Vân La, hỏi:

__Vân La muội muội, người muốn nói cái gì.

Lúc này Vân La nhìn Vân Dật, lại xem Vân Sở, sớm đã quên mất bản thân vừa mới muốn nói cái gì, oán hận trừng mắt liếc Vân Dật một cái.

Đột nhiên, một trận sấm rền vang động. Ngay sau đó mưa lớn như hạt đậu liền ùng ùng hạ xuống, mưa nháy mắt rơi xuống trên mái hiên, ngoài phòng, mọi người đều bối rối chạy ra.

Vân Sở nhớ tới cái gì, đối Vân Dật nói:

__Trời mưa, người đưa Vân La trở về, ta đi trước.

Nói xong, từ bàn lấy ra ấm lô, mở ra ô, liền xông ra ngoài. Còn lại Vân La với Vân Dật mắt to trừng mắt nhỏ.

Vân Sở nhớ tới Tiêu sáng nay khi đi không có mang ô, thời điểm hiện tại cũng kém không nhiều lắm nên hạ triều, vì thế vội vàng hướng bên trong đuổi.

Bên này Tiêu Vương gia xác thực đang đi về, bất quá trùng hợp gặp được Tôn Học Thành. Tôn Học Thành từng là tôn sư của Tiêu Vương gia, lúc trước Tiêu Vương gia và Tuyên Nhân hoàng đế cùng đọc sách một nơi, thâm chịu Tôn Học Thành dạy bảo, đến bây giờ thấy hẳn cũng tất cung tất kính, huống chi hiện giờ hẳn lại là tiên sinh của Sở nhi.

Vì thế, Tiêu Vương gia ngừng bước, hướng Tôn Học Thành xoay người, thở dài:

__Tiên sinh.

Tôn Học Thành nhìn hẳn một cái, mở ra cốt phiến, phẩy a phẩy, giấu lại Vân Sở, cảm thấy người phụ thân này đối với hài tử không đủ quan tâm coi trọng, ngạo khí đáp một tiếng:

__Ân.

Lại nhìn người ta như trước cung thân làm lễ, cảm thấy nên nói cho y chuyện này mới tốt, cũng không uổng phí chính mình một bó to tuổi, nên đối nhân xử thế tốt, thay người quan tâm. Vì thế mở miệng nói:

__Tiêu Vương gia, có chuyện, ta ghen thật lâu, không thể không nói.

Tiêu Vương gia giương mắt nói:

_Tiên sinh cứ nói đừng ngại.

Tôn Học Thành mới lắc lắc cốt phiến, mở lại miệng nói:

_Tiêu Vương gia, Vân Sở vốn là hảo hải tử, sẽ không làm cho người khác quan tâm bản thân hắn, chính là người, phụ thân người ta, cho dù bận bịu, cũng nên quan tâm đứa con của chính mình, từ nhỏ đã không có mẫu thân yêu thương đã đủ thảm, lại thêm có người phụ thân như người công vụ bận rộn, hải tử này a, ai!

Tôn Học Thành như trước đem Vương gia người ta trở thành đứa nhỏ, vẫn là đệ tử của chính mình để giáo huấn.

Tiêu Vương gia nghe xong, nhíu mày, hỏi:

_Sở nhi đã làm gì khiến tiên sinh mất hứng?

Phu tử trừng mắt, thu cốt phiến, nói:

_Là người làm cho ta mất hứng !.

Dừng lại, tiếp tục nói:

_Người có biết, Sở nhi trên giờ học làm cái gì? Tuy hắn thông minh lanh lợi, việc học tập thật tốt, nhưng hắn lại trên khóa học làm việc thêu thùa may vá. Người là phụ thân hắn, dù sao cũng phải quản, không thể thả tùy hắn như vậy.

_Tuy nói đó không phải chuyện thương thiên hại lý gì, nhưng một nam tử, hoàng tộc đệ tử, dù sao vẫn nên nghĩ đến việc khác, hoặc kiến công lập nghiệp, rong ruổi chiến trường, hoặc dày công khổ học, học lên cao, vẫn không thể cả ngày làm... trò này, bảo người khác như thế nào nhìn xuống.

Nói xong nhìn xem Tiêu Vương gia. Nhìn đến Tiêu Vương gia không có biểu tình, khí vẫn như cũ một bộ dạng không cần thiết. Hừ, một tiếng, phất tay áo chạy lấy người. Hết thấy liền cùng trước kia Tôn Học Thành giáo huấn Vương gia hoàng đế khi nhỏ giống nhau, còn kém Tiêu Vương gia cúi khom người chào, đáp:

_Tiên sinh giáo huấn phải.

Tiêu Vương gia nhìn theo Tôn Học Thành rời đi, chỉ thấy cách đó không xa, dưới tàng cây một gốc hoa đào, Vân Sở nâng ô đứng nhìn qua nơi này.

Mưa dần hóa nhỏ, biến thành lưa thưa, nghiêng vẹo dẹt thành lưới. Mùa đông hàn lạnh, sớm đã cởi bỏ, cảnh vật đổi mới, cây đào bị mưa xối được tỏa sáng. Màu xanh non của lá trên đầu cành lay động, cánh hoa màu hồng nhạt rơi khắp người, bạch y theo gió phất phới, làm bay lên hai sợi tóc mai, trở mình nhắc chân hoa rơi đầy đất.

Vân Tiêu mày nhíu thật chặt, đáy mắt thâm sâu, hướng Vân Sở đi đến.

9. Chương 9: Hảo Hữu, Giải Nạn

Vân Sở sớm chờ dưới tàng cây, trùng hợp gặp tiên sinh cùng Tiêu nói cái gì đó, không dám tiến đến, trong lòng có chút sợ hãi. Lúc này thấy Tiêu đi tới, chạy nhanh nghênh đón, đưa qua ấm lô trong tay, nói:

_Tiêu, có chút lạnh, cầm nó cho ấm áp chút.

Vân Tiêu nhìn hắn một cái, lấy qua ấm lô, hướng phía trước đi đến, Vân Sở chạy nhanh đuổi kịp. Vân Sở thân hình so với Vân Tiêu nhỏ nhắn hơn nhiều, Vân Tiêu đi phía trước, hắn chỉ phải bước nhỏ chạy theo, ô phải giơ lên cao cao, ướm nửa người. Lòng bàn chân truyền đến từng trận đau đớn, ngày hôm trước những mục trên chân sợ rằng giờ phút này đã vỡ.

(Ngưng Băng: Tội ẻm quá...QAQ)

Vân Sở đi có chút chật vật, đang dùng tay nâng lên trường sam, nhìn giày ướt mà phát sầu, không ngờ lại đụng trúng lên Vân Tiêu khi y ngừng lại.

Ngẩng đầu lên thấy Vân Tiêu đang nhìn mình, lập tức ngưng ngừng đầu lệch qua một bên, nhìn những giọt nước rơi trên mặt đất.

Vân Tiêu tiếp nhận ô trong tay Vân Sở, đem ẩm lô đưa cho hắn, cất bước đi tiếp.

Vân Sở tức khắc thấy nhẹ nhõm hơn, tay không ngừng vuốt ve ẩm lô, cúi đầu.

Vân Tiêu mở miệng nói:

__Vừa rồi, ngươi có thấy tiên sinh?

Vân Sở trong lúc nhất thời có chút khấn trương, đáp:

__Vâng.

Vân Tiêu nhìn hắn, nói tiếp:

__Ngươi có biết tiên sinh nói ngươi trên khóa làm việc nữ công, có hay không?

Vân Sở tìm đập một trận thùng thùng, khấn trương, gật gật đầu.

__Lý do?

Trong lòng Vân Sở hồi hộp, hắn không muốn cho Tiêu biết chính mình là vì y, nói là vì y, hắn như thế nào có thể nói nên lời, nhưng lại không nghĩ nói dối y. Do do dự dự, thật sự không biết nên nói như thế nào, trước nghĩ sau tưởng, hoảng sợ nôn nóng, tai lại đỏ lên, nhìn chăm chăm ẩm lô, ấp úng nói:

__ Đó là, đó là...

Không biết sao, nhìn đến đứa nhỏ đỏ mặt, hồi lâu không đáp được, Vân Tiêu không hiểu sao lại cảm thấy không vui, mở miệng, nói:

__Lý do?

Giọng nói pha lẫn uẩn giận, hung hăng đánh trúng Vân Sở, Vân Sở tâm liền nhấc lên cổ họng, chưa bao giờ trước mặt Tiêu kinh hoảng như thế. Thoáng nghiêng đầu, nhìn thấy Vân Tiêu anh tuấn thon gầy sườn mặt.

__Vân Sở.

Nghe được tiếng la từ phía sau, xoay người, chỉ thấy Vân Dật một thân cẩm bào đi đến bên mình, thân thủ đem Vân Sở kéo qua, che ô của mình, lại hướng hắn cười cười, đem ô để vào tay hắn, mới xoay người đối Vân Tiêu làm lễ, nói:

__Dật nhi gặp qua hoàng thúc.

Vân Tiêu mặt ngoài như trước bình tĩnh, nghiêng mắt nhìn Vân Dật, nói:

__Miễn lễ.

Vân Dật đứng lên, tiếp tục nói:

__Hoàng thúc đang nói đến chuyện Vân Sở trên khóa?

Kỳ thật, khi đưa cái kia kiều man công chúa trở về, Vân Dật vừa vắn nhìn đến Vân Tiêu cất bước Tôn Học Thành, sau đó tái kiến Vân Sở, liền nghĩ đi lên kêu gọi, nhưng ngày mưa không tiện, vì thế một đường theo sát sau đó, nghe được Vân Tiêu nói đến tiên sinh, lại thấy Vân Sở cúi đầu khó xử, trong lòng sớm đoán được có sự, bởi vậy tiến lên giúp hảo hữu giải nạn.

(Kiều man: kiều: xinh đẹp, man: dã man => Cô công chúa vừa dã man vừa xinh đẹp...=.,=)

Vân Tiêu không đáp, mắt nhìn Vân Sở.

Vân Dật cảm thấy được mình đoán đúng rồi, xoay người nắm hai vai Vân Sở, nói:

_Sở, người không cần như thế vội vã a, ta cũng không vội mặc.

(Ngưng Băng: Sao ta nghi hấn có ý gì ấy nhỉ...=,=)

Vân Sở không nghĩ hấn sẽ nói như vậy, cảm thấy được có chút kỳ quái, đang nghĩ ngợi phải mở miệng biện giải, chỉ thấy Vân Dật hướng hấn ra sức nháy mắt, còn nói thêm:

_Xem, còn bởi vậy bị tiên sinh mắng, làm cho hoàng thúc lo lắng, sau này, không cho lại làm chuyện như vậy.

Sắp nói xong nhìn Vân Sở hướng Vân Tiêu chỗ găng sức bấu môi. Kỳ thực, lời ngầm là, người nhân tiện theo ta đi, chẳng lẽ người muốn cho phụ thân người biết tình hình thực tế sao?

Vân Sở hiểu ý đồ của hấn, nghĩ đến chính mình cũng không có biện pháp nào khác, đơn giản liền theo lời nói của Vân Dật.

Bên này trấn an hảo Vân Sở, Vân Dật xoay người hướng Tiêu Vương gia hành lễ, nói:

_Hoàng thúc, việc này sai là ta, thỉnh hoàng thúc không nên trách tội Vân Sở.

Nói xong cũng không đứng dậy mà thành khẩn nhìn phía Tiêu Vương gia.

Tiêu Vương gia còn chưa phản ứng, Vân Sở đã tiến lên cùng Vân Dật đứng cùng nhau, nói:

_Phụ thân không nên trách tội, Sở nhi sau này sẽ không tái phạm.

Vốn dĩ bên ngoài, Vân Sở nên xưng Tiêu Vương gia là phụ thân, huống hồ còn là lúc nhận sai, làm sao có thể tiếp tục gọi "Tiêu", vì thế, đương nhiên Vân Sở liền mở miệng kêu một tiếng phụ thân.

Tiêu Vương gia không biết như thế nào, không hiểu vì sao trong lòng một phen lại nổi hỏa, sắc mặt có chút xanh mét, trong mắt hàn băng có thể đông chết nhân, liếc mắt nhìn cung kính hai người, nửa ngày, mới bài trừ ra một chữ:

_Hừ.

(Ngưng Băng: Anh ghen a...=.=)

Xoay người, đi rồi.

Vân Sở chạy nhanh đem ô trả lại cho Vân Dật, nói tiếng:

_Cảm ơn.

Đuổi theo.

Vân Dật thẳng người, mắt thấy Vân Sở đuổi theo, như cũ đứng bên cạnh Vân Tiêu, một lớn một nhỏ, một thanh một bạch, tại trong mưa, tự nhiên tạo thành một bức tranh, đầy mắt thâm thâm.

Vân Tiêu mặt băng sơn (aka mặt than:))), không rên một tiếng, tiêu sái.

Vân Sở theo sát, trong lòng lại không có chuyện gì. Tuy Tiêu Vương gia không nói cái gì, ngược lại có chút sinh khí, bất quá, Vân Sở biết chuyện này đã qua, Vân Tiêu tuyệt đối sẽ không nhắc lại, hữu kinh vô hiểm qua đi. Nghĩ như vậy, tựa hồ ngay cả lòng bàn chân đau cũng nhẹ chút.

Màn đêm buông xuống.

Vân Tiêu hiện tại hơi hơi cúi đầu, phê duyệt tấu chương, trong chốc lát nhấc lên bút, viết xuống cái gì, khép lại tấu chương. Đều sẽ có một đôi bàn tay trắng nõn, đặt lên trên án (= bàn), bên trên sắp xếp lại một ít thư. Trở về, nhặt lên mặc (= mực tàu) lớn, cúi đầu nghiên sát.

Vân Tiêu liếc mắt nhìn. Ánh nến mờ nhạt lay động bao quanh thân hình người nọ, mỏng manh, nhỏ bé, cúi đầu, chuyên chú mà yên tĩnh không hề cảm thấy phiền nhiễu, mặc hương phiêu tán, người nọ dựa vào án bất động, làm kẻ khác an tâm, hình như có một cổ ấm áp cuộn cuộn không dứt từ trái tim lan tiến toàn thân. Hôm nay ban ngày phần tức giận không rõ kia sớm đã biến mất hầu như không còn, như đắm chìm trong thanh nhu nguyệt huy (= ánh trăng nhu hòa).

Ngoài cửa sổ thỉnh thoảng truyền đến vài tiếng trùng kêu vang. Vân Sở thích cảm giác như vậy, lẳng lặng bên người Vân Tiêu, không nhanh không chậm nghiền mực, thường thường nghiêng đầu nhìn y nhủ mi, khi thì liếm nhả mành, hay cầm bút suy tư.

Gió thổi qua, ánh nến chớp lên, Vân Sở ngẩng nhìn cửa sổ, thì ra cửa chưa khóa chặt, lưu lại khe hở. Vân Sở đứng dậy đi tới phía trước cửa sổ, đóng nhanh, qua lò bỏ thêm khối than.

10. Chương 10: Trầm Thanh Thanh, Vào Phủ

(Ngưng Băng: Tình địch của Sở nhi đã xuất hiện)

~(~))

Trầm Thanh Thanh vào cửa, Tiêu Vương gia dẫn Trầm Thanh Thanh vào cửa vương phủ, bọn hạ nhân trong vương phủ một đám đều dài cổ, treo cằm, nhìn nhìn, suy nghĩ vẫn vơ. Vương phủ nhiều năm qua không có nữ nhân, nhất là còn được Vương gia đích thân mang về, thoáng cái liền nhắc lên một tầng sóng lớn.

Trầm Thanh Thanh, là muội muội Trầm Sở Sở, là tiểu di của tiểu vương gia, cũng chính là Trầm di của Vân Sở.

Nữ nhân này, khó lường.

Mười lăm năm trước, nàng còn là một tiểu nữ oa (= bé gái), lần đầu tiên nhìn thấy y đến cầu hôn, Tiêu Vương gia anh tuấn bất phàm (aka không bình thường =.,=), lập tức liền yêu y (aka con nít quý), trong mắt không chứa được người khác. Nhưng đối tượng Tiêu Vương gia cầu hôn là tỷ tỷ nàng, không phải nàng. Tiểu cô nương cũng đành chấp nhận, chịu đựng không nói, mỗi ngày hướng chỗ tỷ tỷ lao tới, trộm nhìn tỷ phu, trong lòng suy nghĩ đợi sau này chờ chính mình trưởng thành.

Vốn hy vọng và tỷ tỷ cùng hầu hạ Vương gia, cũng không nghĩ tới, Tiêu Vương gia người ta nhược thủy ba nghìn, chỉ lấy một gáo nước (câu này ta nghĩ mọi người đều hiểu há vì thường thấy, đại khái nghĩa là mỉa mai vô số ta chỉ cần một người), không đùa. Hay thật, nhưng nàng quyết tâm chờ, đợi cho khi nào Vương gia tỉnh ngộ tái nạp thiếp, vì thế, lại cần mẫn hướng vương phủ chạy. Thẳng đến bảy năm trước, tỷ tỷ đi rồi, tuy thương tâm rất nhiều, nhưng nghĩ cũng tốt thừa dịp tỷ tỷ tạ thế, vương phủ bị thương hết sức, nàng liền vào làm nữ chủ nhân vương phủ, nhưng sau khi ổn định một trận, kéo dài đã qua bảy năm. Nhưng ý niệm trong đầu áp lực suốt mười lăm năm sau vẫn như cũ bất diệt.

(Ngưng Băng: Không có cửa đầu nhá... ("))

Thái hậu, là cô cô nàng làm sao lại không biết, không ít lần ngầm khuyên can nàng, ai biết tiểu nha quật cường kiên định không phải y không lấy, nếu không được thà tình nguyện cô độc cả đời, không chịu gả đi nơi khác. Thái hậu một lão thái bà cuối cùng không thể lay chuyển được nàng, còn bị khuyên phục, đến giúp nàng, kết quả là có tiết mục ba ngày hai phía bức nhân lập gia đình. Chẳng qua, bên nữ còn chưa kịp nói ra là ai đã bị đưa con đương trường bác bỏ, không hề vòng vo đi rồi. Khiến lão thái bà nàng a, ngày đêm vì đứa con và chất nữ lo âu, lo lắng đến, lại lo lắng đi, cầu Bồ Tát, bái Phật, khấn cầu trời xanh, có thể thương hại tấm lòng của một từ mẫu như nàng.

(Ngưng Băng: Tui mới là người lay bà nè làm ơn đừng gây sóng gió nữa

( ) * Hiên bàn*)

Rốt cục, nàng nghĩ ra được một biện pháp nhưng không phải dễ xử lý. Nàng nghĩ muốn, muốn đứa con đáp ứng thú thê, nhưng cuộc hôn nhân này phải do hài tử nàng đẻ ra, như thế nào mới có thể để nhi tử chủ động nhắc đến đâu, vậy phải là người y coi trọng, như thế nào mới có thể để y coi trọng đâu, thôi vậy làm cho họ gặp mặt nhiều lần hơn, thân cận nhiều hơn, cũng sẽ tự yêu nhau thôi.

Nghĩ đến đây lão thái bà dựng thẳng mi, che miệng cười trộm, đột nhiên cảm thấy chính mình quả thật là một thiên tài, nghĩ ra được một cái tuyệt thế kế hoạch như vậy.(=.,=)

Xa tại triều đường, Tuyên Nhân hoàng đế phía trên, đột nhiên cảm thấy có chút lạnh, tóc gáy nổi lên bốn phía, đánh cái hắt xì.

Kết quả, thái hậu ra lệnh một tiếng, Trầm Thanh Thanh liền viếng thăm Vương gia phủ.

Nói về, Vân Sở mới vừa tan khóa về phủ, tiến vào đại môn vương phủ, cảm thấy mọi người trong vương phủ có gì đó không thích hợp, không chỉ có thủ vệ thị vệ hướng hân nhếch miệng cười, ngay cả nha đầu, bác gái khi gặp trên đường đều đối với hân cười khó hiểu, thậm chí bao hàm nhe răng cười thâm tình. Ít nhất trong mắt hân, đám người bọn họ cười rất vặn vẹo.

Tiến vào nội sảnh, càng cảm thấy lộ rõ dị thường, chỉ thấy một bàn thức ăn thơm nức, đồng thời được đặt trên bàn, nhan sắc hình thức mỹ diệu, hương thơm đập vào mũi, lệnh người khác thêm nhỏ dãi. Vân Sở kinh ngạc, thức ăn của Vân Tiêu luôn luôn do một tay hân chuẩn bị, vì sao hiện nay lại có sẵn trước mắt.

Lúc này, mệnh trưởng khẽ nhúc nhích, Trầm Thanh Thanh cùng với Tiêu Vương gia đi ra nhà chính, chuyển đi vào nội thính.

Vừa thấy Vân Sở, Trầm Thanh Thanh nội tâm kích động vô cùng, hai ba bước, đông đưa gạt ra váy dài, tới trước người Vân Sở, đưa hân ôm đầy cõi lòng.

Trầm Thanh Thanh nguyên bản là khách quen của vương phủ, từ nhỏ liền yêu quý Vân Sở, cùng tiểu Vân Sở đùa giỡn ngoạn nhạc, không trừ bất cứ điều gì. Vân Sở cũng cực dãn nài, một nữ tử hào phóng nhưng không mất uyển chuyển hàm xúc, lại đối chính mình hoàn toàn yêu thương, Trầm di.

Đã bảy năm không gặp, Trầm Thanh Thanh hận không thể đem bảy năm qua tất cả quan tâm cùng tưởng niệm lập tức trút xuống ra ngoài, run rẩy thân mình, ôm chặt Vân Sở, không nói lời nào, chính đang nghẹn ngào.

Bây giờ cổ Vân Sở bị chặt chẽ buộc chặt, hô hấp có điểm khó khăn, nghẹn đến mức đầy mặt đỏ bừng, chỉ phải ra tiếng nói:

__Trầm di.

Trầm Thanh Thanh lại kích động, nói lỏng tay, tròng lớn hai mắt nước mắt lưng tròng, nhìn chăm chăm người trước mắt. Nghĩ đến đứa nhỏ này, trước đây thân mình còn trưởng đến phì phì béo đô đô, đầu tròn vo, cánh tay mập mập nhỏ bé, chân béo mập, hiện nay đã trở nên khéo léo sạch sẽ, thay đổi làm người khác cảm thấy thân thiết. Lập tức lại ôm mặt Vân Sở, cọ vào gò má mình, cọ mặt trái, lại cọ má phải. Trước kia, tiểu Vân Sở thích nhất nàng dùng chiều này. Không khỏi mở miệng hỏi:

__Tiểu Sở nhi, nhiều năm qua, Trầm di rất nhớ ngươi, ngươi đâu, có nhớ Trầm di không?

11. Chương 11: Thang (= Nước Thuốc) Nóng, Rơi Vãi

Vân Sở bị cọ đầu có chút choáng váng, hai má càng đỏ hơn, hồng đến tận cổ. Hân biết trước người mình chính là Trầm di, người mà hân thích từ nhỏ, trong lòng tràn ngập ấm áp, gật đầu nói:

__ Có, Sở nhi cũng tưởng niệm Trầm di, rất nhớ.

Trầm Thanh Thanh nghe xong rất mừng rỡ, nhấc lên tay áo, lau đi nước mắt, như vậy ngơ ngác nhìn hân, giống như đều xem không đủ. Xem đến Vân Sở cũng có chút không được tự nhiên, vốn đỏ bừng hai má lại càng đỏ hơn đã ướt át muốn xuất huyết.

Bị bỏ ở một bên Tiêu Vương gia mày càng ngày càng cao, càng ngày càng gấp, cuối cùng hợp thành chữ “Xuyên” ( ), trong lòng cảm thấy một màn trước mắt xem có chút chói mắt, đặc biệt khi Vân Sở đỏ bừng đầy mặt, làm cho y liên tưởng đến ngày đó Vân Sở dưới ô mặt mắt tự nhiên đỏ, càng cảm thấy trong lòng không vui, ánh mắt dần dần nheo lại, độ ẩm chung quanh ngày càng một giảm xuống.

Bên kia, Trầm Thanh Thanh còn tại thâm tình ngóng nhìn, Tiêu Vương gia chìa tay, lôi kéo nàng vào ngồi, mở miệng nói:

__Sở nhi, nhập tọa.

Vì thế, Tiêu Vương gia ngồi ghế trên, Trầm Thanh Thanh ngồi bên trái, Vân Sở ngồi đối diện hai người.

Trầm Thanh Thanh vui sướng hài lòng giúp Vương gia phụ tử hai người gấp một chén đầy thức ăn ngon như một tòa núi nhỏ, trong miệng nói:

__Sở nhi, này là Trầm di ta đích thân xuống bếp làm, hương vị khẳng định không tồi, ngươi mau nếm thử, nếu thích, về sau ta sẽ thường nấu cho ngươi ăn.

Nói đến đây Trầm Thanh Thanh đã xem nơi này là nhà của bản thân, đem Vân Sở trở thành hài tử của mình, lập tức nghĩ về sau yêu thương hẳn trước mặt hai người.

Trầm Thanh Thanh vẫy lui mọi người, đối một gã sai vặt nói:

__Ngươi đi xuống xem nhà bếp, coi lửa, trong chốc lát, đem thang bưng lên.

Trầm Thanh Thanh theo lý thuyết là khách quen của vương phủ, tất cả sự vụ trong vương phủ đều ngựa quen đường cũ, còn nữa, nàng vào vương phủ đúng lúc giữa trưa, tự nhiên không hề câu nệ, hết thấy đều có vẻ hợp lý.

Vốn Vân Sở nội tâm đang vui sướng đắm chìm trong khi gặp lại Trầm di, không biết sao, Vân Sở cảm thấy không rõ thừa nhận có chút việc nhỏ quanh quẩn trong lòng, làm hắn cao hứng không nổi. Trong đầu hiện lên cảnh tượng sáng nay, trên khóa, Vân Dật bên tai hắn thần bí hề hề nói:

__Ngươi sẽ có nương đấy.

Lại phối hợp với cảnh này, Vân Sở chỉ cảm thấy trong lòng luống cuống, rối loạn, không biết làm sao.

Vẫn nhìn hai người trước mắt, một người tự nhiên hào phóng, lúm đồng tiền như hoa, một người đỉnh đạc ngay thẳng, tuấn lãng bất phàm, mi mục như họa, chân thành đối đáp. Thấy thế nào, nghĩ thế nào, trong đầu đều hiện lên một từ: Loan Phượng hòa minh.

Vân Sở cảm thấy một mảnh ảm đạm, hốt hoảng nghĩ. Chỉ nghe được bên cạnh âm thanh, có người chuyển giao cho hắn một cái cốc, mơ mơ hồ hồ thân thủ tiếp nhận, xoay người.

Bên tai vang lên một tiếng thét kinh hãi:

__A!

Trầm Thanh Thanh mất thấy Vân Sở tay cầm đào chung (= cốc bằng gốm sứ) nóng bỏng, cả kinh đứng dậy đoạt lại, cũng không nghĩ là quá mức nóng vội chân bị tọa ý (= ghế dựa) ngăn trụ, lập tức rút không ra, hậu quả một cái lão đào thẳng tắp đánh về phía Vân Sở.

Tiêu Vương gia kinh hãi, đứng dậy ra tay hoàn trụ thất lưng nghiêng đổ của Trầm Thanh Thanh, tránh cho nàng ngã sấp xuống, Trầm Thanh Thanh vì thế nhào vào trong ngực Vương gia.

Chung đổ, hết thấy đều trong nháy mắt. Vân Sở đứng ngốc ra, trước người nóng đỏ bừng, thậm chí có bọt nước rơi trúng trên da tay, vẫn không nhúc nhích, mất thần.

Vân Tiêu nội tâm đau xót, quýnh lên, mở miệng nói:

__Vì cái gì không cẩn thận như vậy!

Vừa mới, xem một chút, Vân Sở sẽ đụng trúng cạnh bàn phía sau, may mắn mình kịp lúc kéo lại Trầm Thanh Thanh.

Vân Sở nghe vậy, cả người run lên.

Đợi đến khi Tiêu Vương gia muốn đẩy ra Trầm Thanh Thanh, lại nghe được người trong ngực kêu rên. Cúi đầu, chỉ thấy được mặt Trầm Thanh Thanh trắng bệch, nhắm mắt cắn môi, vừa rồi cái cốc thang kia nước

toàn bộ không dư đều rơi vào trên đùi non mềm của nàng, hỏa lạt lạt đau đón một thoáng lan tràn tiến toàn thân, đau đến mặt nàng càng trắng, kêu thảm ra tiếng.

Tiêu Vương gia quyết định thật nhanh, phân phó:

__Truyền thái y!

Ngồi xuống ôm lấy Trầm Thanh Thanh đi đến hướng nội thất. Chờ thái y giúp Trầm Thanh Thanh chữa xong, lại thượng dược, như vậy qua một hồi lâu. Tiêu Vương gia bước nhanh đi tìm Vân Sở. Chỉ thấy được mấy gã vai vạt đang cúi đầu dọn dẹp mảnh vụn, trên bàn đồ vật này nọ đều được thu thập thỏa đáng.

Vân Tiêu mở miệng hỏi:

__Thiếu gia đâu?

Một gã sai vặt đáp:

__Lão gia, vừa rồi thái y mới giúp người thượng dược, giờ này đã trở về phòng nghỉ ngơi.

Vân Tiêu nghe xong mới thoáng thả tâm, y không rõ vừa rồi cảm xúc bối rối là gì, một người phụ thân đối đãi tử quan tâm, hay là cái khác, chỉ cảm thấy trong lòng như bị lợi khí (= vũ khí sắc bén) khoét vào, đau nhứt không thôi, rất muốn gạt lui mọi người, đi qua ôm lấy Vân Sở.

Đang muốn trở về tìm Vân Sở, nghe được một gã sai vặt vội vàng báo lại:

__Lão gia, Thánh thượng phái người tới đón, nói là có chuyện quan trọng cần thương lượng.

Vân Tiêu nhíu mày, lại nhìn hướng phòng Vân Sở, phân phó gã sai vặt:

__Hảo hảo chiếu cố thiếu gia, không được rời đi một bước.

Đi về phía người được phái tới.

12. Chương 12: Vân Sở, Bỏ Đi

Bây giờ Vân Sở đang hốt hoảng lững thững đi trên đường, bên tai ồn ào huyền ảo, đám người qua lại, trong đầu không ngừng hiện lên khuôn mặt uất giận vừa rồi của Vân Tiêu, một lần lại một lần, tiếng vọng y quả trách: vì cái gì không cẩn thận, vì cái gì không cẩn thận.

Vì cái gì mà đột nhiên Tiêu hung như vậy, chưa bao giờ Tiêu đối đãi hằn như vậy, một khắc kia Tiêu tức giận rõ ràng như thế, có thể thấy được, không thể nghĩ ngờ Tiêu đối với Trầm di rất quan tâm, lo lắng. Mà chính mình chỉ có thể đứng một bên, nhận hết sai lầm, tất cả quả trách. Vừa vặn lúc này trên tay bị phỏng đã nổi lên phao, hỏa lạt lạt đau. Chỉ cần tưởng tượng đến vẻ mặt chán ghét của Tiêu nhìn hằn, Vân Sở cảm thấy được lúc này mọi thứ đều thiên hôn địa ám (= trời đất u ám). Lại tưởng tượng đến Trầm di đối với hằn rất tốt, chính mình lại làm nàng bị bỏng thành như vậy, trong lòng càng áy náy không chịu nổi.

Vân Sở không phải không biết, chính là không muốn nghĩ nhiều, hoặc cảm thấy được như vậy không có gì, cho tới nay, hằn đều sắm vai mẫu thân của chính mình, nhất cử nhất động đều tận lực làm tương tự nàng, học nàng cách nấu ăn bắt đầu chăm sóc Tiêu, hỉ nộ ái ố, ấm lạnh giá rét, trong lòng hằn Tiêu chính là tất cả, cho dù mình chỉ là thể thân của mẫu thân, nếu có thể hằn thâm nghĩ cứ như thế cả đời đều như thế, bên cạnh y.

Nhưng Trầm di đến đây, nàng ôn nhu hiền thực, xinh đẹp hào phóng, thông minh lanh lợi, tỉ mỉ khả ái, có trí thức hiểu lễ nghĩa, thiện lương sẵn sàng, xem như thế nào, nàng cũng đều rất xứng với Tiêu. Trong đầu hiện lên cảnh Vân Tiêu ôm thất lưng nàng, hai người đứng trước cửa sổ, nhìn nhau cười. Như vậy, chính mình ngay cả tư cách bên cạnh Tiêu cũng không có.

Ầm ầm, Ầm ầm...

Bên tai vang lên tiếng sấm, Vân Sở ngẩng đầu nhìn trời, mây đen ngịt, một tầng chồng lên một tầng, dồn ép xuống đất, giống như ngực hấn bây giờ tích tụ một đoàn, bế tắc, khó chịu. Lại giống như có trăm ngàn đồ vật trong thân thể đang va vào nhau, dường như muốn đem hấn xé rách.

Mưa theo hai má hấn lăn xuống, ướt đầm y phục toàn thân, rung rung rơi, không biết đi đến nơi nào, lại có một phiên đại môn, giống như đại môn vương phủ của chính mình, trước đi lên, xao gổ, tê liệt ngã xuống.

Giờ này Vân Dật đang trong phòng ghi chép sách, nghe được hạ nhân báo lại Vân Sở tiểu vương gia, một thân ướt như chuột lột ngã vào trước cửa vương phủ, nhanh buông thư, vội vàng chạy ra đại môn. Đến khi nhìn thấy bộ dạng Vân Sở, trong lòng sớm hiểu rõ, trừ bỏ người kia hấn xem như bảo bối_Tiêu, thì ai có thể khiến hấn như vậy, nhưng chưa từng nghĩ sẽ nghiêm trọng đến như vậy. Tuy trong lòng rất không thoải mái, vẫn không nói hai lời, ôm lấy Vân Sở, một đường chạy nhanh về phòng, hạ lệnh hạ nhân chuẩn bị một thùng nước ấm. Vân Sở một thân ẩm ướt, nếu không ngâm nước ấm, chỉ sợ sẽ bị cảm lạnh.

Vân Dật tiểu vương gia chưa từng giúp người khác tẩy qua, nhưng cũng phải tạm giúp hấn rửa sạch thân mình trần đầy nước bùn, chỉ cần đem thân mình hấn hâm ấm, xua đi hàn khí là được. Vân Dật một loi hai kéo đem y phục dính ướt trên người Vân Sở kéo rách thoát hết, ôm lấy Vân Sở, bỏ vào trong bồn, chính mình cũng bùm một tiếng nhảy vào, nước lập tức tràn ra bồn, xuôi theo mép bồn chảy ra ngoài.

Lúc này Vân Sở đang mơ màng, dần dần không rõ, chịu đựng Vân Dật đưa hấn chà xát toàn bộ, cũng không phản ứng nhiều lắm. Thân mình từ từ ấm lên, mặt phỉm hồng, hai mắt mông lung, ngập nước.

Vân Dật một lòng giúp Vân Sở xua lạnh, không nghĩ nhiều lắm, chờ khi thân mình hấn rửa sạch sẽ, lại rửa sạch tóc, dùng khăn lớn mềm mại đem Vân Sở bao lấy, ôm ra, đặt trên giường, thêm chăn bông bọc lại, thay Vân Sở lau tóc.

Vân Sở thoải mái ẩm áp dựa vào người hấn, đóng mắt, xem như đang ngủ.

Vân Dật nhìn xem trong tay thật dày tóc, lại nhìn người trong ngực không phòng bị, cười khổ một chút, tiếp tục xoa nắn. Chiến đấu hăng hái qua đi, rốt cục đối phó xong mớ tóc dài của Vân Sở, tay chân vụng về thay Vân Sở mặc xong y phục, loại sự tình này hấn tuyệt không để người khác làm giúp, thà rằng chính mình làm có loạn chút, chậm chút, vất vả chút.

Đỡ đầu của Vân Sở, chậm rãi làm cho hấn nằm xuống, phủ lên chăn bông, Vân Dật sờ sờ mặt Vân Sở, nói bên tai hấn:

_Ngủ đi, khi tỉnh mọi chuyện sẽ qua.

Ngồi xuống bên đầu giường, nhìn Vân Sở, một đêm không ngủ.

Khi Tiêu Vương gia hồi phủ đã là canh hai, mới vừa ngồi xuống, tiếp nhận ly trà đưa tới, lại có gã sai vặt đến báo:

_Lão gia, vừa rồi Thành vương phủ sai người truyền lời, nói tối nay thiếu gia ngủ lại Thành vương phủ, sẽ không quay về, thỉnh lão gia không cần lo lắng.

Vừa muốn đưa ly trà lên miệng, lại bị Vân Tiêu thả lại trên bàn, Vân Tiêu lớn tiếng hỏi:

_Thiếu gia khi nào ra ngoài?

Nói đùa, trên tay Vân Sở còn bị thương.

Gã sai vặt đáp:

_Tiểu nhân không biết, vốn tưởng thiếu gia còn trong phòng dưỡng thương, qua một lúc, thiếu gia đã không thấy, tiểu nhân sai người đi tìm, thủ vệ ở cửa quay về nói thấy thiếu gia đi ra ngoài, kể tiếp, liền có người của Thành vương phủ truyền lời.

Gã sai vặt thật cẩn thận xem xét sắc mặt của Tiêu Vương gia.

Càng nghe con người của Tiêu Vương gia càng lạnh, thẳng muốn đem người khác đông lạnh mới thôi, mặc cho ai đều nhìn ra được giờ phút này Vương gia thực phần nộ, hậu quả rất nghiêm trọng. Gã sai vặt kia liền lạnh cóng run cầm cập, nhưng lại thẳng tắp quỳ xuống.

Tiêu Vương gia cũng không tái vô nghĩa, dứt khoát đứng lên, bước từng bước, muốn đi ra ngoài.

Nhìn thấy vậy gã sai vặt cũng gắng gượng góp nhặt dừng cảm, trông mong hỏi một câu:

__Vương gia đây là muốn đến đón thiếu gia sao?

Nguyên lai Tiêu Vương gia vừa động đứng là nghĩ muốn trực tiếp đi vương phủ đón người.

Gã sai vặt còn quỳ trên mặt đất nuốt mấy khẩu nước miếng, nói tiếp:

__Hiện tại đã là đêm khuya, có lẽ thiếu gia đã sớm đi ngủ, người trong vương phủ nhất định cũng đều đang nghỉ ngơi, như vậy lão gia đi qua, chỉ sợ sẽ đánh thức mọi người trong vương phủ, hay chờ đến sáng mai trời sáng lại đi, cho thỏa đáng.

Nói xong không quên sờ cổ của chính mình, còn tại a, gương mặt đối diện ánh mắt nghiêm nghị của Tiêu Vương gia, vẫn còn cảm giác như bị phi đao, lưỡi dao chém giết quanh đây.

Tiêu Vương gia không nói một tiếng, mặt bình tĩnh, đi về phòng chính mình.

Quỳ trên mặt đất, gã sai vặt thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngồi bẹp dưới đất, nâng lên tay áo, xoa xoa mồ hôi trên trán.

Vì thế, Tiêu Vương gia cau mày về tới phòng, cau mày mà ngủ, cau mày rời giường, cau mày rửa mặt, cau mày ăn điểm tâm, cau mày lên triều.

Ngưng Băng: Sao ta thấy em thụ không những ngực còn hơi tự kỷ nữa nhỉ, cò nàng nào nghĩ giống ta hông ta

13. Chương 13: Vân Tiêu, Thực Sinh Khí

Trên triều, Tuyên Nhân hoàng đế rất bất đắc dĩ, trừ bỏ mình ra, người không hề sợ hãi lục đệ, thì ai có thể trên triều đường chịu nổi hàn khí tấn công ra từ đệ ấy mà không sợ hãi, là ai chọc hắn đây? Mặc kệ là ai, chính mình chưa bao giờ chọc giận y a, nhưng y lại mặt lạnh xem đây như chốn không người, đem các thần tử dọa đến thở cũng không dám thở mạnh, lúc lâm triều không thể không trôi qua trong một mảnh yên lặng, không thể không bãi triều trước thời gian quy định trong một mảnh hàn khí.

Thẳng đến hạ triều, Tiêu Vương gia của chúng ta như trước mặt lạnh, chẳng qua như là y không biết thôi.

__Lục đệ.

Sau lưng truyền đến một tiếng kêu gọi sốt ruột. Tiêu Vương gia dừng lại cước bộ, xoay người. Nguyên lai người đến là Thành Vương gia.

Thành Vương gia, người này tính tình rất tùy tiện, là một võ phu có khí phách, rất hào sảng, thấy ai đều có thể thân thuộc, nhưng lại rất yêu thương tiểu đệ nhà mình, cũng chính là Tiêu Vương gia. Không biết hoàng tộc đều như vậy hay không, đều tối sùng ái là tuổi nhỏ nhất.

__Lục đệ, người như thế nào thành như vậy?

Thành Vương gia có chút kinh ngạc, chỉ vào y, mở miệng cười hỏi. Vừa mới trên triều đường hắn liền chú ý tới, rất muốn hỏi nhưng chỉ phải im lặng.

Kỳ thật không thể trách Thành Vương gia, nhìn xem lúc này bộ dạng của Tiêu Vương gia, đầu tóc bù xù, búi tóc sai lệch một bên, tóc từng từng suy sụp, loạn như rơm rạ. Nói đến mặt y, vô tình, lại thêm tái nhợt, một vòng thâm quần lớn trên mắt lộ rõ chủ nhân nó đêm qua ngủ không ngon, chỉ có cặp mắt kia mang theo hàn khí lấp lánh hữu thần. Cuối cùng là y phục của y, mặt trên toàn nếp nhăn, một cái đường nếp, như dưa muối ngâm trong nước muối, đang ướp muối, đại khái chỉ có đại lùm là buộc hoàn chỉnh nhất. Làm cho người ta có một loại cảm giác thật hỗn độn, người bên ngoài rất khó tưởng tượng được đường đường một Vương gia nhưng lại trở thành như vậy, không biết còn tưởng xảy ra chuyện gì, bất quá, thực tế cũng có chút việc.

Kỳ thật, từ khi Vân Sở rời đi, Tiêu Vương gia mọi việc thường đều không thuận, tâm tình phiền táo, nguyên bản mọi chuyện hết thấy đều là Vân Sở chuẩn bị thay y để ý, hiện tại, Vân Sở không ở, y cũng không để cho người khác hầu hạ, liền ngay cả vừa rồi nha hoàn giúp y chải đầu đều bị y vẩy lui, thật không biết y suy nghĩ cái gì!

Tiêu Vương gia không đáp, trong lòng đang nghĩ ngợi tới cái gì.

Nhìn thấy Tiêu Vương gia một bộ “thống khổ thương tâm”, Thành Vương gia ý tưởng cực kỳ đơn giản, nghĩ đến lục đệ nhà mình trong tình cảm gặp phải bất trắc gì rồi, không tiện mở miệng, vỗ vai y, nói:

__Lục đệ, chân trời nơi nào mà không có cỏ non, trên thế gian còn nhiều nữ nhân tốt, lấy điều kiện của người, muốn dạng gì mà không có, người không cần phải thương tâm, tam ca người a sẽ tìm cho người một...

Vừa nói vừa vỗ ngực mình, rất đắc ý.

Chẳng qua, Tiêu Vương gia quăng cho hắn một cái nhìn hàn băng, Thành Vương gia rất thức thời ngậm miệng, trong lòng nghĩ, vẫn là có lão bà tốt, lục đệ nhà mình như thế nào liền trở nên hỉ nộ vô thường?

Lúc này Tiêu Vương gia mới mở miệng nói:

__Hoàng huynh, đêm qua Sở nhi ở chỗ người có khỏe không?

Thành Vương gia lập tức sững sốt, Sở nhi, Sở nhi không phải ở trong phủ người sao, như thế nào lại trong quý phủ của ta.

__Sở nhi, không có a, đêm qua ta cũng không gặp hắn. Như thế nào, Sở nhi đi mất?

Tiêu Vương gia liếm (= thu) mi, tiếp tục nói:

__Đêm qua, gia đình trong phủ người đến truyền Sở nhi ở trong phủ người ngủ qua đêm.

Thành Vương gia suy nghĩ một chút, đã là gia đình trong phủ truyền lời, vậy hắn không sai được, nhưng chính mình nào sẽ không biết. Lại tưởng tượng tiếp cũng hiểu được, vội vàng nói:

__Lục đệ, người đừng vội, chắc là Vân Dật tiểu tử này sau lưng ta đem người ẩn nấp rồi, hiện tại người cùng ta trở về tìm người.

Một phen nói hiên ngang lẫm liệt, có cái gì cần giấu, giống như là muốn sau lưng y thâm (= trộm) người, Tiêu Vương gia ẩn ẩn cảm thấy có cái gì rất khó chịu, nhưng vẫn theo hắn đi đến vương phủ. Thành Vương gia thỉnh Tiêu Vương gia ngồi xống, dâng trà, kêu gia đình đi gọi Vân Dật, một bên cùng y nhân thoại, nhưng Tiêu Vương gia tựa hồ có điểm không yên lòng.

Chỉ chốc lát sau, vừa rồi gia đình đi gọi Vân Dật đã trở lại, cúc cung, nói:

__Lão gia, thiếu gia nói không có việc gì hắn sẽ không đi ra.

Hảo, xú tiểu tử này, dám làm như vậy!

Thành Vương gia đương trường tức giận, gặp lục đệ còn tại, nhẫn nhịn, cười nói:

__Lục đệ, tiểu hài tử không hiểu chuyện, ta mang người đi tìm a, đừng nóng vội!

Nói bên này, Vân Sở ngủ một ngày một đêm, rất cực tỉnh. Khi Vân Dật tay cầm cháo nóng đẩy cửa tiến vào, liền nhìn thấy Vân Sở lẳng lặng ngồi trên giường, vì thế, buông cháo, ngồi vào một bên Vân Sở. Nhìn đã lâu, mở miệng nói:

__Là bởi vì chuyện lục thúc muốn kết hôn sao?

Vân Sở giương mắt nhìn hắn, trong mắt có một tia dao động.

Vân Dật thở dài:

__Người có thể hay không đừng luôn đem chính mình trở thành ** như vậy để hầu hạ phụ thân người, người là người, nàng là nàng, các người không giống nhau, huống chi phụ thân người cũng sẽ không đem người trở thành nàng.

Gặp Vân Sở bất động, Vân Dật lắc lắc đầu, lại thở dài một hơi, nói:

__Hảo, hiện tại người liền đem ta trở thành phụ thân người.

Vân Sở xoay người lại, nhìn nhìn hấn, lắc đầu, rốt cục mở miệng nói:

__Không được.

Vân Dật nóng nảy:

__Ai nói không được, lại đây, trước uy ta ăn cháo.

__Phụ thân ta chưa bao giờ cần ta uy y ăn cháo.

Vân Sở nói.

__Hiện tại ta chính là phụ thân người, ta nói ăn cháo liền ăn cháo, còn không mau lại đây, bốn vương gia còn đang chờ đâu!

Vân Dật xoa thắt lưng, ngồi thẳng thân mình, mở lớn miệng, híp mắt, chuẩn bị ăn mỹ thực.

Vân Sở bất đắc dĩ, bưng lên trên bàn chén cháo thơm ngào ngạt nóng hằm hập, hướng gần đến Vân Dật. Vân Sở trong lòng nghĩ đem hấn trở thành Vân Tiêu, múc một muỗng, dọc theo viền bát, đưa lên miệng thổi thổi, cho vào miệng Vân Dật.

Chỉ thấy Vân Dật nhắm mắt ăn, chộp miệng chặc lưỡi, lộ ra vẻ mỉm cười hạnh phúc, lại bảo:

__Ăn, còn muốn.

Tiếp theo, theo lý thường làm mở lớn miệng.

Vân Sở “vèo” một tiếng nở nụ cười, run rẩy nhin cười, nửa ngày không nâng thìa.

Vân Dật bất mãn:

__Cười cái gì?

__Phụ thân ta mới không như người như vậy, không giống, không giống, một chút cũng không giống.

Vân Sở nói.

__Người quản ta, hiện tại ta là phụ thân người, muốn thế nào thì làm thế đó, ai nói không giống, người xem, xem ta học dáng đi của phụ thân người!

Nói xong, Vân Dật nhảy xuống giường, vồ vồ y phục trên người, mang giày, tùy thời chuẩn bị đứng lên.

(Ngưng Băng: Sao ta ưa không nổi tên này vậy ta

Thật sự không thích

)

14. Chương 14: Vân Dật Lớn Mật, Khiếu Bản (=?)

Nghe hấn nói như vậy Vân Sở buông bát, ngồi ngay ngắn, nhìn hấn làm như thế nào.

Chỉ thấy Vân Dật đi về phía trước vài bước, đưa lưng về Vân Sở, xoắn ống tay áo, nhấc lên vạt áo, quay đầu lại, ánh mắt bề nghệ. Sau đó, xoay mạnh người, đồng thời kéo vạt áo, phất trường tụ (= tay áo dài), miệng “hừ” một tiếng, uốn ngực ngẩng đầu đi phía trước vài bước, vẻ mặt kiêu căng hiện rõ. Dừng một chút cảm thấy mình làm rất tốt, rất hài lòng quay đầu lại xem Vân Sở.

Nhưng lúc này Vân Sở đã sớm ôm bụng, nửa ghé vào trên giường, cười đến không thể đứng nổi, khóe mắt chảy ra hai giọt lệ, nói:

— Không giống, không giống, người điểm này không giống phụ thân ta, thật giống sừu giác (= nhân vật phản diện, vai hề) mặt bôi đen trên sân khấu kịch.

Vân Dật mị mắt, nhìn Vân Sở, nghĩ đến một cái chủ ý rất tốt. Hắn xoắn lên tay áo, vươn ra hai ngón trỏ, rón ra rón rén đi qua, nhắm ngay bụng Vân Sở, gãi, một bên miệng nói:

— Không giống, không giống, cho người nói không giống, hiểu hay không, chiêu này của tiểu vương gia ta tên là huy mê sinh phong (= vuốt ống tay áo ra gió), không hiểu được thưởng thức, mau cầu xin ta tha thứ, thuyết phục ta, ta sẽ tha cho người.

Lúc này Vân Sở ngứa không ngừng lăn lộn trên giường, khóe mắt cười ra nước mắt, một bên trốn tránh tập kích của Vân Dật, miệng hô:

— Tốt lắm, tốt lắm, đừng náo loạn, từ bỏ, từ bỏ, ha ha, ha ha!

Làm sao Vân Dật sẽ buông tha hắn, Vân Sở vọt đến chỗ nào, hắn liền theo tới chỗ đó, đã muốn lăn khắp mọi nơi trên giường, bị Vân Sở đá trúng vài lần nhưng không chịu dừng tay.

Thành Vương gia dẫn theo Tiêu Vương gia đến, cách vài gian phòng chợt nghe đến tiếng la rung trời, Tiêu Vương gia mặt mày nhăn chặt, Thành Vương gia thì nghĩ: Xú tiểu tử, âm ỉ thành cái dạng gì rồi, thật đúng là phải quản lý!

Đẩy cửa ra, Thành vương gia sững sờ!

Trên giường hỗn độn không chịu nổi. Chỉ thấy Vân Sở nằm nghiêng trên giường, run run thân mình, cười run rẩy hết cả người, tí ỳ trên người sớm khi lăn lộn chảy xuống một kiên, lộ ra bả vai mềm yếu mượt mà cùng với xương quai xanh trắng nõn, mơ màng, tóc mai rơi xuống khóe miệng, hai mắt mênh mông thủy khí, quả thực là một trì xuân sắc (= hồ cảnh xuân). Còn Vân Dật, lúc này hắn đang an tọa trên đùi Vân Sở, đôi tay nắm chặt eo thon nhỏ của Vân Sở, biểu tình rất giống, rất giống cái gì đấy nhỉ. Dù sao, điều này sao không khiến người khác suy nghĩ đắn đo?

Tiêu Vương gia nhìn một màn trước mắt, mặt từ bạch chuyển thanh, từ thanh chuyển tử (= tím), hàn quang trong con ngươi lập tức đông lạnh toàn trường, tay nắm chặt, thẳng tắp nhìn Vân Sở. Tâm tình y lúc này không biết nói như thế nào, tựa như đánh nghiêng ngũ vị bình— không phải tư vị, còn nổi giận, sinh khí, sinh khí, lại sinh khí.

Thành Vương gia nhìn thấy lục đệ nhà mình như thế, chạy nhanh đi ra hoà giải, đối với Vân Dật trừng mắt nói:

— Dật nhi, còn không lại đây ra mắt lục hoàng thúc người.

Vân Sở cúi đầu, rụt cổ.

Không biết là có phải cố ý không, Vân Dật vươn hai tay, đem y phục Vân Sở khép lại, lại thay hắn kéo tóc mai, mới chậm rãi xuống giường, đối với Tiêu Vương gia cúi người:

— Dật nhi gặp qua hoàng thúc.

Giương mắt gặp Tiêu Vương gia chính là liếc mắt nhìn hắn, Vân Dật tiếp tục nói:

— Thỉnh hoàng thúc không nên trách tội Sở nhi, là ta làm chủ thay hắn lưu lại, hắn cũng không biết. Ta chỉ nói Sở nhi tại đây thực an toàn, chính là không biết quý phủ hoàng thúc quy củ thâm nghiêm như vậy, nhưng lại không cho thiếu chủ ngủ lại bên ngoài.

Nói xong ngẩng đầu chống lại mắt Tiêu Vương gia.

Nói như vậy, thật làm cho người ta cảm thấy Tiêu Vương gia vô lý.

Tiêu Vương gia mắt lạnh nhìn hắn, còn chưa nói cái gì, nhưng Thành vương gia một bên nghe ra bên trong lời nói có chút không đúng, chảy mồ hôi, hướng về phía Vân Dật hô:

— Dật nhi, như thế nào có thể đối hoàng thúc vô lý như thế, tiểu tử, ta không dạy qua người sao, mau hướng lục thúc người nhận lỗi.

Vân Dật chính là cười, ngay cả thất lưng cũng không khom, ôm quyền, nói:

— Dật nhi thất lễ, hoàng thúc chớ nên trách tội. Chính là Sở nhi đã muốn trưởng thành, không thể lại giống như dĩ vãng đi theo phía sau hoàng thúc, ngậy ngốc muốn hấn làm gì hấn sẽ làm cái đó. Hấn có cuộc sống của chính mình, có bằng hữu của chính mình, có việc mình thích hoặc không thích, sẽ có một ngày hấn rời xa người, tạo sự nghiệp cho bản thân, đến lúc đó, thỉnh hoàng thúc không cần lo lắng, ta sẽ hảo hảo mà bồi bên người hấn.

Đợi Vân Dật một phen nói xong, toàn trường yên tĩnh, chỉ còn lại có tiếng hít thở của bốn người, rõ ràng đến có thể nghe thấy. Tiêu Vương gia nghiêng thị (= liếc nhìn) Vân Dật, Vân Dật cũng nhìn lại hấn, hai người trong lúc đó, điện quang xẹt lửa, hết sức căng thẳng.

Đúng lúc này, Thành Vương gia rút cuộc nhin không được, nhảy dựng lên, nhắm vào đầu Vân Dật, hung hăng cho hấn một cái bạo lật (ta nghĩ là ổng đang cú đầu hấn), mắng:

— Xú tiểu tử, khi nào thì kiêu ngạo như vậy, a? Dám cùng hoàng thúc tranh luận, xem ra người là thiếu bị quản giáo, ta cho người ở chỗ này trang khóa (= tàn bạo), trang suất, không đánh người, là người phân không rõ chính mình có bao nhiêu trọng lượng, không đánh người, còn tưởng rằng chính mình thực tài giỏi, dám cùng với hoàng thúc người khiêu bản (=?), thực nên gọi nường người lại đây, nhìn xem hài tử ngày thường nằng day.

Lại nhảy dựng, cho thêm một cái bạo lật.

Vân Dật đối lão cha hấn thật sự không có biện pháp, chỉ phải che đầu.

Thành Vương gia miệng vẫn như cũ mắng không ngớt:

— Lục đệ a, người không cần sinh khí, xem hôm nay ta như thế nào giáo huấn xú tiểu tử này.

Chỉ chớp mắt, di, người đi đâu rồi, không chỉ không thấy Vân Tiêu, ngay cả Vân Sở cũng không thấy.

Thành Vương gia chạy nhanh đuổi theo, hướng bọn họ hô:

— Lục đệ a, người từ từ, đợi một chút.

Chỉ để lại Vân Dật một người đứng tại chỗ, nhìn giường trống rỗng, trên giường giống như còn có bóng dáng người nọ.

Không trung đột nhiên truyền đến một thanh âm:

— Muốn đuổi theo không?

Vân Dật đá hài rơi xuống, nhảy lên giường, nằm thẳng, nâng chân, nhìn trần nhà, hồi lâu, nói một câu:

— Không cần.

15. Chương 15: Vân Tiêu, Đêm Khuya Tưởng Niệm

Phía trước Vân Tiêu Vương gia bước nhanh tiêu sái, cũng không xem Vân Sở, đáng thương thân mình nhỏ nhắn của Vân Sở, chỉ phải đuổi theo hết sức, một đường chạy chậm.

Xem ra Vân Tiêu tựa hồ khí còn không có tan, một đường đều không nói chuyện. Vân Sở đoán không ra giờ phút này y khí cái gì, chỉ cảm thấy chính mình có lỗi, không cần dặn một tiếng liền bỏ đi. Tuy rằng nhìn thấy Tiêu tự mình tìm đến hấn thì có chút kinh hỉ, nhưng lúc trước thương tâm một trận lại rõ ràng như vậy, Vân Sở cũng chỉ phải thấp đầu đi theo, đáy mắt một mảnh thương tâm.

Môn chi nha một tiếng, mở, thì ra đã tới phủ rồi. Lúc này Vân Sở mới nhớ tới Trầm di, đêm qua đều do chính mình không cẩn thận, không biết Trầm di hiện tại ra sao, đại khái cũng không tốt đi. Khi đó Tiêu khẩn trương đến như vậy, Vân Sở chỉ cảm thấy một mảnh thê lương, chậm rãi mở miệng hỏi:

Phụ thân, Trầm di khá hơn chút nào không? Nàng ở nơi nào? Ta đi xem nàng.

Vân Tiêu lạnh mặt, không đáp lời, nhưng trong lòng khó chịu lại càng nhiều, tăng thêm một vòng. Chẳng lẽ Vân Sở nhìn thấy chính mình không có lời gì muốn nói, nửa ngày không nói lời nào, khi mở miệng, lại còn hỏi chuyện không phải về y, khẩu khí vẫn thân thiết như vậy, thật giống như chính mình mới là người ngoài cuộc.

Cứ như vậy, Vân Tiêu cúi mặt, không thèm quan tâm đến Vân Sở, vừa đến phủ, liền hướng phòng ngủ của chính mình đi đến, không quay đầu lại, một chút cũng không dừng lại.

Vân Sở biết Vân Tiêu đang không vui, đứng tại chỗ, ngừng mắt nhìn Vân Tiêu từng bước một bước đi, bóng dáng cao gầy, dần dần bao phủ ở hành lang gấp khúc.

Vân Sở cảm thấy có chút ảo não. Xem ra hôm nay Tiêu không muốn nhìn thấy mình, nói vậy mình cũng không nên qua sắp xếp lại phòng, nhưng bảy năm qua, mỗi đêm đều làm như vậy, đã muốn thành thói quen, hiện tại không cho hắn đi, hơn nữa nguyên nhân lại như vậy, ngược lại hắn không biết nên làm cái gì. Quên đi, vẫn là đi xem Trầm di thôi! Nhưng, chiến tranh lạnh khi nào mới có thể chấm dứt đây?

Vân Sở gọi gã sai vặt, thế mới biết từ lúc sáng nay Trầm di đã được thái hậu phái người tiếp vào cung, sẽ có thái y tài giỏi khám và trị cho nàng, tin tưởng sẽ không có vấn đề gì.

Vân Sở thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng là bây giờ lại nhàn rỗi rồi.

Sắc trời còn sớm, Vân Sở trở lại phòng, trèo lên giường, xuyên thấu qua vải thưa ngóng nhìn bên ngoài. Đối diện cửa sổ là núi giả trong phủ, núi giả có đá lởm chởm chênh lệch không đồng đều, có dải như kiếm chỉ mây xanh, lại có ngang phẳng như ghề dài, còn có nước ngoằn ngoèo theo núi giả chảy xuống.

Đầm thủy (= hồ nước) ở đây duy trì cho cây cỏ xanh um tươi tốt, bên cạnh cây cỏ là đá. Dần dần cảm thấy nhàm chán, từ ngồi sang nằm, từ nằm sang ngủ say sưa.

Không biết qua bao lâu, Vân Tiêu trở lại.

Cũng không biết khi nào thì y đi ra ngoài, chính là trên người nồng đậm mùi vị son phấn. Qua một hồi, liền phân phó gã sai vặt chuẩn bị một dục dũng lớn, đem quần áo xé thành mảnh nhỏ để qua một bên, ra sức tắm rửa. Nhắc lên tay của mình ngứa ngứa, phát hiện mùi vẫn còn, lại dùng lực trạc trạc (= dậm), lặp lại mấy lần, trong lúc tắm lại đổi nước, mới vừa lòng mặc y phục. Mùi thơm ngát trên y phục làm cho y cảm thấy được thoải mái không ít. Không hiểu sao, lại nghĩ tới Vân Sở.

Theo ánh trăng, Vân Tiêu đi ra. Đi đến đầu cửa vào phòng Vân Sở. Vân Tiêu đi qua dựa vào mép giường ngồi xuống, nhìn thấy khuôn mặt khi ngủ yên tĩnh của Vân Sở, tay không khỏi xoa mặt hắn.

Gần nhất, chính mình một khi đụng tới chuyện của hắn, liền không hiểu sao lại sinh khí, nghĩ rằng chính mình không bình thường, ba lượt năm lần sinh khí đối với hắn, không để ý tới hắn, kỳ thật trong lòng rất khó chịu, giống như có rất nhiều lời muốn nói, rồi lại nói không nên lời, từ trước đến nay chưa từng cảm thấy phiền toái như hiện tại.

Từ bên trong chăn gấm nhẹ nhàng rút ra tay Vân Sở, cho dù là nhẹ nhàng che lên tay mình, cũng có thể cảm giác được nơi bị thương sưng đỏ của Vân Sở, còn có dù là đang ngủ vẫn như cũ nghe được tiếng hút khí rất nhỏ của hắn.

Rất đau đi! Vân Tiêu lại nhú nhú mày.

Nhớ tới ngày hôm đó, Vân Tiêu rất hối hận, chính mình như thế nào không sớm một chút phát hiện ra dị thường của Sở nhi đâu, nếu như vậy, cho dù người tiếp nhận chung thang nóng kia là mình, cũng quả quyết sẽ không làm cho Sở nhi tiếp, thà rằng người bị thương là y, chính mình khi đó rốt cuộc đang làm cái gì! Suy nghĩ cái gì!

Vì cái gì chính mình khi đó tự dưng lại sinh khí, chỉ bởi vì nhìn thấy Sở nhi cùng Trầm Thanh Thanh thân thiết với nhau, vẫn là Sở nhi mặc danh kỳ diệu đỏ mặt. Chính là có cái gì đó không đúng, hắn là con của người. Người khi đó suy nghĩ cái gì! Lại đang làm cái gì!

Liền ngay cả lúc ở thanh lâu, trong ngực ôm ôn hương noãn ngọc (có lẽ là người đẹp đi), trong đầu lại nghĩ đến cũng là hài tử của mình, nhất cử nhất động của hắn, một cái nhăn mày vui cười.

Người rốt cuộc làm sao vậy?

Nguyên bản nội tâm uẩn giận không chỗ phát tiết, liền nghĩ mượn đám thanh lâu nữ tử thư giải, nhưng đến khi chân chính phải làm xuống dưới một khắc kia, nội tâm lại tràn ngập hối hận, trong đầu thoáng hiện như trước vẫn là khuôn mặt động lòng người của Vân Sở. Vì thế, chặt vật trở lại, lưu lại đầy người mùi hương làm y ghê tởm cùng với suy nghĩ càng thêm hỗn loạn.

Mặc kệ đi thanh lâu cũng tốt, vẫn là vi phạm nội tâm y tiếp Trầm Thanh Thanh vào cửa, này đó, đều là vô nghĩa, đều là phí công. Hết thảy, đến cuối cùng, đều cho thấy một chuyện thật, thì phải là, Vân Tiêu thích Vân Sở, Vân Tiêu thích Sở nhi.

(Ngưng Băng: Cuối cùng anh cũng thông rồi a~~ ( ))

Vân Tiêu buông xuống mắt, cắn cắn môi dưới, nhúu lông mi.

__Sở Sở, bây giờ ta nên làm cái gì?

Qua một thời gian, cuối cùng cũng buông ra, hình như y đã dứt khoát. Nếu đã thích, trốn tránh để làm gì, cho dù người nọ là hài tử của chính mình!

Vân Tiêu khoe miệng kéo ra một nụ cười nhẹ như loan tân nguyệt.

(= loan: cong, tân: non, nguyệt: trăng => Vàng trăng khuyết, trăng non)

Nghĩ đến hôm nay, thời điểm buổi sáng trong phủ tam ca, tức giận thầm nghĩ muốn trực tiếp xách Vân Sở mang về phủ. Tuy rằng biết bọn họ chẳng qua chỉ là đùa vui của tiểu hài tử. Trên thực tế không phát sinh cái gì, bất quá, không hiểu sao, lại khó chịu. Đặc biệt là y phục của Sở nhi thể nhưng vật áo mở rộng, tóc rối tung, bộ dạng dẹt dẹt mặc người xâm lược. Hắn chính là không muốn để cho người khác nhìn thấy Sở nhi như vậy, đặc biệt là Vân Dật.

Tiểu tử Vân Dật này, mỗi lần gặp y tuy mặt ngoài luôn tắt cung tắt kính, nhưng thực tế thường đối y khiêu khích. Lời nói bên trong hay ngoài đều hướng về phía Sở nhi, đều muốn đối với y, tuyên bố giữ lấy Sở nhi. Không thể không nói, tiểu tử kia cũng không có như mặt ngoài thoát nhìn vô hại, ăn không ngồi rồi, không chịu động não. Tương phản, hắn ẩn tàng thực lực của mình, thực lực của hắn thậm chí vượt qua dự đoán của tam ca, cũng thực làm cho y lắp bắp kinh hãi. Vì Sở nhi, hắn không luyến tiếc khiêu khích y, quả nhiên vẫn là tuổi trẻ khí thịnh, có lẽ đáng giá chờ mong.

Bất quá, chính mình lại như thế nào sẽ thất bại đâu!

Hắn mới sẽ không chấp tay đem Sở nhi cho người ta đâu! Vô luận đối thủ là ai! Vân Tiêu nhếch môi kéo ra một độ cung nhỏ, bên trong con ngươi lóe ra một đạo liễm điểm sáng rọi.

(Liễm điểm: Liễm: sóng nước mênh mông, điểm: nước động sóng sánh)

Không hiểu hai từ ghép lại ra cái gì (_))

16. Chương 16: Vân Sở Cảm Thấy Khó Nghĩ

Vân Dật. Y không sợ, nhưng, nếu thật như lời hắn, sớm muộn gì sẽ có một ngày, Sở nhi trưởng thành, sẽ rời đi y, đi tạo dựng cho mình một phen sự nghiệp, thậm chí sẽ thú thê sinh tử, vậy y có lý do gì để ngăn cản hắn. Bên người đã sớm thói quen có sự tồn tại của Sở nhi, lảng lảng vì y bận rộn, có lẽ đã sớm phát hiện, thậm chí có lẽ khi hắn gọi chính mình là ‘ Tiêu ’, mà không phải phụ thân.

Y thật sự sợ hãi, sợ hãi lúc đó đến, Sở nhi của y thân thiết gọi người khác, đối với người khác lộ ra tiểu dung thuần khiết của mình.

Có lẽ.

Có lẽ y nên thừa dịp Sở nhi chưa hiểu biết thế sự, đem hấn chặt chẽ nắm trong tay, làm cho hấn trong mắt chỉ thấy được y, trong lòng chỉ nghĩ về y. Nhân tiện hiện nay người cùng hấn gần gũi nhất là y, nhờ vào “Cận thủy lâu thai tiên đắc nguyệt” (= gần quan được ban lộc). Bất kể thế nào, chính phải làm cho hấn chỉ nhìn y, thâm nghĩ về y! Vô luận như thế nào, dựa vào y, lúc nào cũng sẽ có biện pháp!

Tôn lão tiên sinh nếu biết ý tưởng lúc này của y, đại khái sẽ tức giận đến nhảy dựng đi, có lẽ sẽ chỉ vào mũi y mà mắng chửi, bất quá, thì có việc gì đâu!!

Ngay khi thời điểm Vân Tiêu suy nghĩ đến quên mình, đã thấy Vân Sở yếu ớt chuyển tỉnh, nhu nhu mắt, sau khi thấy rõ người trước mắt là ai, chậm rãi ngồi dậy.

Kỳ thật, từ khi Vân Tiêu kéo tay hấn, hấn có chút bị đau nên tỉnh lại. Đang kỳ quái, ban đầu khi ở cùng với Vân Dật vết thương còn chưa có cảm giác gì, như thế nào lúc này ngược lại nghiêm trọng như vậy. Lại đột nhiên thấy đầu giường ngồi một người, mơ mơ hồ hồ có chút không rõ ràng lắm. Đầu tiên hoảng sợ, sau lại cảm thấy bóng dáng trước mắt mặt mũi có chút giống Tiêu, thiếu chút nữa liền nhảy dựng. Yên tĩnh lại, nín thở cẩn thận nhìn y. Sau lại, nghe được Tiêu gọi tiếng ‘ Sở Sở ’, lập tức liền hiểu, nguyên lai bệnh cũ của y lại phát tác.

Lập tức lo lắng nổi lên, nhưng sợ sẽ dọa đến Tiêu, vì thế kéo dài tới hiện tại.

Khi Vân Tiêu nhìn chăm chú, Vân Sở mang theo chăn, hoạt động, tiến đến bên người Vân Tiêu, ôm lấy Vân Tiêu, gồm cả chăn cùng nhau che được thật kín, há miệng nói thêm:

__Sở Sở ở đây!

Vân Tiêu thiêu mi, không hờn giận kéo ra hấn, trừng mắt thẳng tắp nhìn hấn.

Đứa ngốc này, cho rằng y đang phát bệnh!

Vừa rồi lời kéo như vậy, chăn vừa mới chảy xuống hai bên sườn của Vân Sở, thân mình đơn bạc, tóc lộn xộn phát tán sau đầu, sau cổ. Nhìn thấy hấn như vậy, bờ môi của hấn như phủ thêm một tầng gì đó, trong bóng đêm lóe hào quang hồng nhạt, bộ dạng tươi non ướt át, hấp dẫn nhân tới hái.

Xem ra giờ phải làm cái gì đó!

Vân Tiêu duỗi tay đưa qua, chạm được hàm dưới của người nọ, cảm thấy nó rõ ràng run lên một chút, chậm rãi nâng lên. Tiếp theo, sắp mặt đến, mở miệng, hôn lên miệng hấn, lại duỗi ra đầu lưỡi liếm liếm.

Có điểm ngọt, có điểm lạnh!

Vân Sở lấp bắp kinh hãi, ánh mắt trừng lớn, tư duy nháy mắt trống rỗng.

Sau khi đoán ra người trước mặt đang làm gì, giãy dụa lên, muốn lui về phía sau, nhưng chỉ có thể sử dụng tay chống lại ngực người nọ, ý đồ kéo ra khoảng cách giữa hai người.

Nhận thấy được Vân Sở phản kháng, Vân Tiêu lại không hờn giận, một tay nâng hàm dưới của Vân Sở, một tay ôm trọn lưng hấn đè lại đầu của hấn, làm sấu sắc nụ hôn này.

Chớ nói lúc này Vân Sở tay bị thương, dù không có việc gì, cũng giãy không ra. Dần dần, phản kháng đình chỉ, Vân Sở đóng mắt, hai tay gắt gao nắm y phục người trước mắt.

Bây giờ Vân Tiêu mới bắt đầu chậm rãi nhắm nháp, tinh tế miêu tả bộ dáng của nó, lặp đi lặp lại đảo quanh khoan miệng hấn, có chút say mê, có chút mê mẩn. Cảm giác có một hương thơm, một loại thanh lương, tựa như trong ngày hè ngâm chân vào suối nước băng lương (= lạnh lẽo), toàn thân tâm thần cảm thấy thư sướng, hấp dẫn nhân tới muốn càng nhiều.

Thân mình có chút nóng lên! Vân Tiêu biết y không thể không buông ra, xuống thêm nữa, chỉ sợ chính mình sẽ không chế không được.

Không tha buông ra môi Vân Sở, nhưng tay vẫn gắt gao ôm chặt Vân Sở, không muốn buông ra.

Vân Tiêu nhìn thấy Vân Sở cúi thấp đầu, tựa vào một bên, hơi hơi thở phì phò, lưu lại cho y một chiếc cổ trắng nõn. Có chút muốn cười, trong lòng cảm giác thỏa mãn thật lớn.

Mà Vân Sở đâu, thủy chung đều cúi đầu, hẩn không dám động, ngày thường thời điểm phụ thân phát tác chưa từng đối hẩn làm loại sự tình này, đột nhiên hiện tại như vậy, hẩn lập tức không biết phản ứng như thế nào. Vân Sở chỉ cảm thấy chắc chắn mặt mình đã nóng lên, nóng đến sắp có thể thiêu cháy.

Hẩn rất muốn xem như y đã uống say, không cẩn thận, ngay cả chính mình làm cái gì cũng không rõ ràng, như là không có ý thức. Chính là, vừa mới, trong miệng của y rõ ràng không có vị rượu. Vả lại, tuy rằng ngày thường phụ thân ít khi uống, nhưng tửu lượng y rất hảo, cho dù uống say, cũng sẽ không như vậy, như vậy.....

Có lẽ vừa bắt đầu suy nghĩ phụ thân đem hẩn trở thành mẫu thân, cho nên, cho nên..... Nhưng, hôm nay cũng không phải ngày phát bệnh. Còn có vừa rồi phụ thân rõ ràng thực thanh tỉnh, tuy rằng chưa nói qua một câu, nhưng ánh mắt thâm thúy, hết thấy như thường, quả thật không giống phát bệnh, kia vì cái gì, vì cái gì.....

Vân Sở nháy hai mắt ngập nước, cúi đầu, như thế nào cũng nghĩ không thông, cảm thấy được trong đầu thật hỗn loạn, rầm rầm, như thế nào cũng nghĩ không ra cái gì. Nghĩ muốn ngẩng đầu, nhìn xem Tiêu, rồi lại không dám. Trong lòng nghĩ, hoàn hảo là ban đêm, nếu là ban ngày, hẩn nên làm cái gì bây giờ! Mặt hồng như vậy, còn có điểm thở gấp.

Thật vất vả ngẩng đầu, chống lại mặt người trước mắt, di, người đâu?

Quay đầu trái phải, nga, tìm được rồi. Chính là, chính là, y, y đang làm cái gì! Tiêu, Vân Tiêu đang trút bỏ y phụ trên người y.

Y nghĩ muốn....., Tiêu nghĩ muốn.....

Vừa vặn lúc này Vân Tiêu cũng quay đầu lại xem hẩn, Vân Sở quay mặt nhanh qua chỗ khác, hai tay gắt gao nắm, ánh mắt nhìn chằm chằm vào giường, thẳng muốn đem nó nhìn thấu, lỗ tai cũng sắp phải dựng thẳng lên, cảm thấy được đầu sắp bốc hơi!

Vân Tiêu buồn cười nhìn lúc này Vân Sở không được tự nhiên, cũng không nói, tâm tình tốt cởi ra ngoại sam, lại cởi xuống đai lưng, khổ bào, đẩy mất một mảnh trong suốt ý cười. Đi qua, cũng không quản hẩn, trực tiếp đem nhân vây lấy đến bên trong giường, che lại chắn, đem nhân ôm đầy cõi lòng.

17. Chương 17: Thanh Mộng Ổ

Vân Sở bật dậy, hẩn bị dọa đến phải thức tỉnh, ngồi thẳng thân mình, trong khi mông mông lung lung hẩn còn nhớ rõ những việc đêm qua Vân Tiêu đã làm với hẩn. Hẩn kéo kéo chân, vươn ngón trở chạm nhẹ môi mình, dường như xúc cảm ôn nhuận (= ấm áp mềm mại) đêm qua còn lưu lại.

Lúc này hẩn ngồi bên trái giường, đang đưa lưng về phía bên phải, chậm chạp không dám xoay người sang chỗ khác, nội tâm cảm thấy rất có thể là ảo giác của mình, hoặc đêm qua là do chính mình nằm mơ. Cuối cùng, hẩn rốt cục làm liều một cái xoay người ~

Trống không....

Sàng đan (= khăn trải giường) trắng tinh ngay ngắn bên trên không có một người, một chút cũng không giống đã có người nằm qua.

Một lần nữa vươn tay sờ sờ sàng đan.

Là lạnh.

Vừa mới tỉnh ngủ tuy nằm trong chăn ấm áp nhưng tâm thật lạnh. Quả nhiên, là chính mình suy nghĩ nhiều, có lẽ vì ngày nhớ đêm mong mới xuất hiện ảo cảnh như thế. Vân Tiêu rõ ràng thích Trầm di như vậy, như thế nào sẽ đối với hẩn làm chuyện như vậy. Nhớ đến chuyện ngày hôm đó, tâm Vân Sở lại buồn phiền ứ đọng, như bầu trời đầy mây đen phản chiếu ảnh trên mặt hồ, lại thêm đau lòng.

Có phần không biết nên đối mặt như thế nào với Vân Tiêu, biết rõ không có khả năng, nhưng chính mình còn đối y sinh ra tâm tư như vậy. Trước kia còn nhỏ, cảm tình gì gì đó hẳn còn không rõ ràng, hiện tại đã biết, rồi lại có thể làm sao bây giờ, hướng chi lại biết y đã có người mình thích. Không nói đến Trầm di, Tiêu xuất sắc như vậy, loá mắt như vậy, bên người y sẽ có biết bao nhiêu nữ tử vĩ đại, hoặc ôn nhu, hoặc hiền thực, hoặc mạo mĩ, y như thế nào cũng sẽ không chọn một người bình thường như hẳn, cho dù thấy được hẳn, y cũng xem hẳn như một hài tử không đáng để ý.

Nhớ trước kia cho tới bây giờ người không ngừng quanh xung quanh Tiêu là hẳn, hoặc có thể nói chính hẳn là người nhất sương tình nguyện quần quít lấy y, Tiêu chưa từng chú ý qua hẳn, chính mình trong lòng y tựa hồ không có một chút địa vị, cho tới bây giờ đều là hẳn chuẩn bị tốt hết thảy chờ y. Mấy thứ này cho dù hẳn không làm cũng sẽ có những người khác hảo hảo lo liệu, nói cách khác, cho dù có một ngày chính mình đột nhiên mất tích, Tiêu cũng sẽ không phát hiện đi, càng đừng nói tới y sẽ sốt ruột phái người đi tìm. Tóm lại, chính mình trong mắt Tiêu căn bản không chút giá trị, không hề có lực hấp dẫn, tựa như tảng đá bên đường bình thường đến phổ thông.

Hiện tại, liền ngay cả ý tưởng lấy thân phận hài tử tiếp tục chiếu cố Tiêu của hẳn có đúng không. Chợt nghĩ, tất cả những việc hẳn làm đều không hề có ý nghĩa.

Vân Sở chạy ra vương phủ, lang thang trên đường vô mục đích. Hiện tại chính mình không biết đối mặt với Vân Tiêu như thế nào, không muốn gặp Vân Tiêu, không có việc gì, không biết nên làm cái gì.

Sao không đi tìm Vân Dật? Vẫn là quên đi, ngày đó chạy đi tìm hẳn đã hại hẳn bị Tam hoàng thúc vừa đánh vừa mắng, có chút bắn khoăn, vẫn là đừng đi nữa, không nên gây thêm phiền toái cho hẳn. Nhưng chính mình thật sự không biết nên đi nơi nào?

Ngẫm lại chính mình giống như cũng chỉ có một mình Vân Dật là hảo hữu, trong học đường các công tử ai mình cũng không quen biết. Phải nói là tính tình mình quá lạnh nhạt hay nhân phẩm quá kém cỏi, không ai nguyện ý quan hệ với chính mình. Như vậy, người như hẳn người khác còn không thích hướng chi là Tiêu!

Vân Sở càng nghĩ càng cảm thấy được hẳn thật tệ hại, tồi tệ đến cái gì cũng sai, càng nghĩ càng cảm thấy thương tâm. Ngẩng đầu lên lần nữa, gặp trên đỉnh đầu là một tấm biển đen sơn son thiếp vàng viết ba chữ to " Thanh Mộng Ổ".

Chính mình như thế nào có thể đi đến nơi này!!!!

Cho dù không bước ra khỏi cửa một bước, cơ bản đối bên ngoài hoàn toàn không biết gì cả, Vân Sở vẫn biết, " Thanh Mộng Ổ " chính là tiểu quan quán nổi tiếng nhất toàn thành. Còn có, quán chủ ở đây lại là Thanh Y nổi danh khắp thiên hạ. Nghe nói Thanh Y quán chủ ngay cả đi đường cũng có thể điêu duệ sinh phong (= lay động sinh phong), làm kẻ khác say mê không thôi. Bao nhiêu người đến chỉ vì muốn nhìn thấy bước đi nhẹ nhàng như sen của hẳn, trần bộ sinh hương (= mỗi bước đi đều tỏa hương thơm), càng đừng nói hẳn có phương dung tuyệt thế. Nếu chính mình có một nửa sức quyến rũ của hẳn thì sẽ không buồn rầu đến tận bây giờ.

Chờ khi lấy lại tinh thần, Vân Sở phát hiện chính mình vào trong quán, hẳn cũng không biết chính mình như thế nào sẽ vào được. Tuy nói chính mình cũng không phải thực phản đối đến nơi này, nhưng cũng biết đây không phải nghề nghiệp tốt đẹp gì. Bên tai là tiếng ồn ào hoan nháo, cười vui đùa và phóng túng, dâm thanh dâm ngữ, khiến kẻ khác da đầu tê dại. Nhìn lại các nam nhân một đám đều túy sinh mộng tử (= sống mơ màng say rượu), còn có đám tiểu quan (= nam kỹ) mặc đồ phanh hở lộ ngực, cũng có một ít người ánh mắt tràn ngập dục vọng trừng trừng đảo quanh trên người Vân Sở, làm Vân Sở có chút không thể thích ứng.

Vân Sở kiên trì hướng bên trong đi vào. Lúc này một nam nhân chắn trước mặt hẳn, lấy tay nâng cằm của Vân Sở, trêu tức:

__Yêu, tầm tắc sách! Nhìn người môi hồng răng trắng, rốt cuộc người tới phiêu kỹ hay muốn bị người khác phiêu, không bằng ~ khiến cho bản quan nhân đến dạy người!

Vân Sở bị cả kinh, lui lại từng bước, lúc này mới thấy rõ hình dáng người trước mắt. Búi tóc cao, mặc tì y trong suốt lộ ra phần ngực, mặt mày xinh đẹp, ngay cả vóc người còn cao hơn hẳn.

Người nọ thu hồi tay, mỉm cười, nói:

—Yêu, Không hay, có thể nào vẫn còn non, ca ca ta rất có hứng thú a ~

Nói xong nheo mắt liếc Vân Sở, một bên còn vươn đầu lưỡi hồng hồng liếm liếm môi, từng bước một tới gần Vân Sở.

Toàn thân bị bao phủ bởi thân hình mạnh mẽ của nam nhân, Vân Sở sợ tới mức không biết phải phản ứng như thế nào.

—Tốt lắm, Bạch Đồng, đi làm chuyện của người đi, đừng có mà lười biếng.

Âm thanh thanh thúy dễ nghe từ trên lầu truyền đến, Vân Sở hướng trên lầu nhìn lại.

Chỉ thấy người nọ tóc đen được chải ngay ngắn sau đầu, cột cao lên, tiện đà tự nhiên rủ xuống, như thác nước đổ xuống, thấp thoáng lục sắc thụ ảnh (= màu xanh biếc của bóng cây). Hai bên trán là tóc mai, tiếp theo là khuôn mặt nhu hòa uyển chuyển hàm xúc trắng nõn, lông mi dày xinh đẹp, mũi nhân như tơ, xảo tiểu thiển hê (= khéo léo), một bên hơi hơi cong lên khoe môi làm cho người ta sinh ra một loại cảm giác giảo hoạt. Nhẹ nhàng khoát lên người thanh sắc y ti làm cho người ta cảm giác như thiên tiên xinh đẹp mềm mại.

Người trên lầu đúng là Thanh Y quán chủ.

Kỳ thật từ lúc Vân Sở đầu tiên bước vào trong quán, Thanh Y đã chú ý tới hắn, theo cử chỉ và y phục của hắn thì có lẽ hắn cũng là người có địa vị. Người khác có lẽ không biết, nhưng Thanh Y liếc mắt một cái liền nhìn ra, người tới đúng là bảo bối con trai độc nhất của đương kim quyền thế lớn đến có thể che trời Vân Tiêu Tiêu Vương gia —— Vân Sở.

Muốn nói làm một cái quán chủ tiểu quan quán phải biết nhất là cái gì, kia đương nhiên chính là sát ngôn quan sắc (= thăm dò ý tứ lời nói và sắc mặt), những người có thể trêu chọc, người nào không thể trêu vào, những người cần bản không cần để ý đến, những người cần phá lệ đối đãi, quyền thế, địa vị, yêu thích, tất cả mọi thứ hắn đều rành mạch, bằng không đến khi bị phát hiện lúc đó chết như thế nào cũng không biết.

Đừng nhìn Thanh Y mọi chuyện đều tra được rõ ràng, nhưng hắn không sợ chuyện này, không sợ chết. Ba năm trước đây hắn đã chán cuộc sống như vậy, vừa nghĩ muốn mở một gian tiệm ăn bình thường, từ nay về sau sống cuộc sống tùy tâm sở dục (= tùy theo lòng mình). Muốn hỏi hắn sợ cái gì ~ thì phải là nhầm chán, mất mặt. Hắn nha, liền cố tình thích vô giúp vui, chơi điểm hảo ngoạn hoặc trêu chọc trò khôn vặt thêm phiền toái nhỏ cho người khác, như vậy hắn mới cảm thấy được thú vị. Vì thế, từ khi Vân Sở vừa vào cửa, hai mắt hắn liền sáng lên, giống như cảm xúc vui sướng khi phát hiện con mồi, trong lòng tính toán nhỏ nhặt ùng ùng vang.

18. Chương 18: Thanh Y

Lúc này Thanh Y quán chủ từ trên lầu lay động trường sam bước xuống, Vân Sở xem có chút ngây người.

Chỉ thấy một bóng dáng mảnh khảnh xanh thắm, cùng với như có như không mùi thơm, bước sen nhẹ nhàng, từ trên chậm rãi xuống. Hai bên tóc mai tung bay, nhẹ nhàng hất lên, khoe miệng hơi hơi gợn lên, như ẩn như hiện tiểu ý, vẻ mặt trắng thuần sạch sẽ có mấy phần cao thượng, theo gió nhẹ lung lay trường bào làm cho người ta cảm thấy có một tia cao ngạo, như lạc tuyết hàn mai.

Người tới khẽ mở môi son:

— Tiểu oa nhi, người tới nơi này làm gì?

Giả bộ bộ dáng cả người đều vô hại.

Vân Sở hoàn hồn, đáp:

__Ta đến tìm Thanh Y, vị ca ca này người có biết hắn ở nơi nào không?

Người tới che miệng cười yếu ớt:

__Tiểu oa nhi tìm hắn làm gì? Người có biết hắn là người nào không?

Vân Sở trấn định nói:

__Ta tìm hắn có việc, người có thể nói cho ta biết hắn ở đâu không?

Không hổ là bảo bối nhi tử của Vân Tiêu, cho dù đang tại tình huống gì cũng không thất kinh.

Người tới phiêu liếc mắt về mặt kiên định tiểu oa nhi, trong đầu nhanh chóng tính toán, cảm thấy sự tình tựa hồ so với tưởng tượng của hắn càng thú vị hơn, phát phát tay áo nói:

__Đi theo ta!

Vân Sở cứ như vậy ngây ngốc đi theo hắn, đi thang lên lầu, đi qua mấy cái hành lang đỏ thẫm, đi vào một gian nhà phòng, hai người cùng nhau ngồi xuống trên bàn. Vân Sở nhìn thấy một phòng phong cách cổ xưa, trang trí thanh lịch, ngửi mùi hương bên trong phiêu tán ra từ huân hương, lập tức cảm thấy người thoải mái không ít.

Người nọ khoát một chân lên trên một chân còn lại, trường tu phát phát một cái mới mở miệng nói:

__Nói đi! Chuyện gì?

Vân Sở ngây ra một lúc, lúc này mới nghĩ đến, trước mắt nhân trừ bỏ Thanh Y, còn có ai có thể quản lý sai khiến các tiểu quan, trừ bỏ Thanh Y, ai có khả năng hiện ra khuôn mặt tuyệt thế vô song kia, cùng với bước sen làm lay động say lòng người, tuy rằng đoán là như thế, bất quá vẫn mở miệng hỏi:

__Người chính là Thanh Y sao?

Thanh Y không nói, bưng lên ly rượu trên bàn rót một ít vào miệng, rồi đem chén thả lại chỗ cũ, như trước nói:

__Tiểu oa nhi người có chuyện gì nhanh lên nói đi!

Lại không biết tư thái bưng ly rượu của hắn trong mắt Vân Sở lại say lòng người như thế nào, Vân Sở xem ra thật giống như trích tiên tuần dật phiêu sái, thật khiến Vân Sở bội phục hắn sát đất, trong lòng không khỏi muốn mở miệng gọi hắn một tiếng “sư phó”. Đến lúc này, Vân Sở mới rõ ràng ý thức được chính mình lúc ấy vì sao phải vào “Thanh Mộng Ổ”, lại vì sao chỉ tên nói muốn tìm Thanh Y.

Nếu hiểu được, Vân Sở cũng không nhăn nhó, mở miệng lên tiếng:

__Ta nghĩ muốn bái người vì sư, thỉnh cầu người dạy ta như thế nào mới có thể trở nên có sức quyền rũ, hoặc xin người cho phép ta ở bên cạnh nhìn các vị ca ca, học một chút!

Trong lòng Vân Sở, vị Thanh Y này thực sự thần kỳ như truyền thuyết đã nói, hành vi cử chỉ tự nhiên hào phóng như vậy, bên trong cao quý lộ ra một cổ tư thái mị nhân, như liên hoa cao thượng sống trong nước bùn mà không bị lây nhiễm, như vậy hắn đúng là người mà mình muốn tìm, cho dù bái hắn làm sư phụ cũng không có gì không thể.

__Người là muốn vào quán của ta?

__Đều không phải, ta chỉ muốn học người, không nhập quán.

__Ý của người là người không muốn trở thành tiểu quan nhi của “Thanh Mộng Ổ”, lại muốn ta dạy người một ít kỹ xảo mị nhân.

Thanh Y nhướn mi, nghĩ đến người tới thật ngây thơ khờ dại. Không vào quán lại cho hắn chỗ học tập, thử hỏi có quán chủ nào nguyện ý. Về lại ý tưởng của hắn cũng không giống người bình thường, có ai muốn đến nơi này, một nơi thanh nhạc để xin chỉ dạy.

__Không phải mị nhân, ta bất quá muốn làm cho chính mình trở nên càng thêm, càng thêm ~~ muốn cho Tiêu có thể, có thể

Vân Sở có chút nói không được.

Người bên ngoài xem ra hẳn chính là thuần túy không có việc gì làm đi kiếm chuyện, muốn bị đánh. Nhưng Thanh Y lại có lối suy nghĩ cùng người khác bất đồng, hẳn không có việc gì làm, muốn tìm chuyện thú vị, càng là chuyện thú vị hẳn càng có hứng thú.

Thanh Y cố ý không nề mặt, nói:

__Tiểu oa nhi, như thế nào có thể đi đâu ~ người có biết, chúng ta một hàng đều phải dựa vào kỹ xảo mới có ăn, nếu ngay cả chúng đều bị người khác học, vậy bảo cuộc sống sau này chúng ta sống như thế nào đâu không phải ta không muốn dạy người, nhưng làm gì cũng phải có luật lệ làm sao có thể tùy ý làm việc đâu. Đáng tiếc oa nhi người lại không chịu đến làm tiểu quan cho ta, nếu xử lý không tốt thì sao. Không phải ca ca ta không giúp người, vì người làm ta rất khó xử a! Bất quá

Thanh Y cố ý kéo dài âm điệu, dừng một chút, cặp mắt như nước tí mỉa nhìn Vân Sở, thấy cá đã mắc câu, lúc này mới nói tiếp:

__Bất quá, người nếu nguyện ý kể lại tiền căn hậu quả, hoặc lý do vì sao không thể không làm như vậy, thì thật ra ta có thể cân nhắc xem có thể đối đãi khác biệt với người hay không.

Vân Sở cúi thấp đầu xuống.

__Có phải vì phụ thân người không a ~

Thanh Y tự nhiên đoán ra tám chín phần, có một chút hứng khởi, cố ý nói toạc:

__Phụ thân người có biết không?

Vân Sở đầu càng cúi thấp hơn. Y như thế nào sẽ biết, chính mình làm sao dám đem chuyện này nói cho y nghe.

__Ai!

Thanh Y vẻ mặt bi thương.

__Oa nhi người tại sao có thể ngốc như vậy, người kia, phụ thân người căn bản một chút cũng không quan tâm người, người làm sao phải khổ, vì y làm chuyện như thế?

Thanh Y thở dài, làm bộ lắc lắc đầu mình, tóc mai trên đầu thuận tiện tung bay:

__Phụ thân người a, là người mặt lạnh tâm lãnh như vậy, ai, hài tử đáng thương, người như thế nào liền cố tình sẽ như thế! Người có biết, người như vậy sẽ thực vất vả, người còn không biết phụ thân người đối với người như vậy sao?

Thanh Y vừa lòng nhìn thấy đầu Vân Sở càng ngày càng thấp thẳng muốn dán xuống mặt bàn, còn có thần sắc ưu thương kia, nói thêm:

__Nếu thật sự là như vậy, ca ca ta cũng không phải là người có ý chí sắt đá. Hảo, ca ca ta liền giúp người!

Vân Sở lập tức ngẩng đầu, vẻ mặt kinh hãi, giống như có ít nước mắt đảo quanh trong hốc mắt hẳn.

__Bất quá có điều kiện, người phải đáp ứng mới được.

Vân Sở lúc này đem đầu mình như cây tỏi (?), cảm thấy được sự tình có lẽ có thể xoay chuyển.

__Thì phải là, người từ nay về sau đều phải gọi ta là " Thanh ca ca " mới được.

Vân Sở nội tâm kích động bốc lên như nước biển, kêu một tiếng " Thanh ca ca ". Trong lòng Vân Sở sớm như mọi người đem Thanh Y trở thành thần tiên, bởi vậy cũng không thấy rõ nụ cười đắc ý trên mặt Thanh Y.

Thanh Y tựa hồ có thể thấy tình cảnh vẻ mặt lạnh như băng ngàn năm không đổi của Tiêu Vương gia sau này đen nghiêm mặt tìm hẳn tính sổ. Bất quá đây đúng là điều mà hẳn muốn, cuộc sống quá mức nhàm chán chính là nên tìm điểm lạc thú tiêu khiển. Kể tiếp, nên như thế nào đem tiểu hài tử Vân Sở này trở

nên giống như liều phù phong sạch sẽ động lòng người, chọc người yêu thương, vừa thấy đã muốn tiến lên chà đạp một phen đâu? Cũng chỉ có như vậy mới có thể đưa cho Tiêu Vương gia một kinh hỉ lớn!

Lúc này nội tâm Thanh Y vạn phần kích động, nhưng vẻ mặt lại như thường, không hổ là người đã gặp qua các loại trường hợp lớn, lão yêu tu luyện thành tinh!

19. Chương 19: Vân Tiêu, Đến Đây

Ngay khi Thanh Y tỉ mỉ cẩn thận dạy cách ăn mặc cho Vân Sở, dạy các động tác cho hắn, thì đã ồn ào bận rộn trải qua một buổi.

Chỉ thấy trong phòng người xếp chỉnh tề thành hai hàng, đều cầm bội kiếm vắt ngang hông, trầm mặt. Tất cả khách hàng đều bị đuổi đi, trong đó không thiếu người chửi mắng, nhưng khi nhìn thấy người lúc sau đến, thì bị khí thế cường đại của y đè bẹp ép đến không thể nói thành lời, chỉ phải mặt xám xịt tuân mệnh rời đi. Ngay cả thủ vệ canh cửa mặt mũi cũng hung tợn, trên mặt đều viết mấy chữ to “người lạ chớ gần”.

Ở giữa người không ngừng tỏa ra hơi thở cường đại chính là Vân Tiêu Tiêu Vương gia. Từ lúc nghe nói Sở nhi của y tiến vào nơi nổi tiếng sắc dục này, y liền nổi giận, nhấn xuống đợi đến khi hạ triều, đương trường tức giận liền vội vàng triệu dân theo nhiều thủ hạ lập tức chạy gấp đến nơi này. Dọc theo đường đi dẫn đến bụi bay đầy trời, gà bay chó sủa. Tuyên Nhân hoàng đế cũng liền mở một con mắt nhắm một con mắt, lại không gây khó dễ cho y.

Mặc cho ai đều nhìn ra được tới nơi này đều không phải người lương thiện gì, lúc này Tiêu Vương gia mày kiếm vươn cao, mặt lạnh như băng, đến đây lâu như vậy chỉ nói một câu ” đem tất cả mọi người đều trục xuất!”, toàn thân không hề đơn giản chỉ là phát ra lãnh khí, trong vòng mười thước cả người lẫn vật toàn bộ đều như bị đông chết. Khoa trương, cường điệu hóa, kỳ thật trong vòng phạm vi mười thước mọi người chỉ không dám nhúc nhích, sợ mình vừa động sẽ không cẩn thận chọc giận Vương gia, sẽ bị Vương gia bắt đến, xui xẻo làm vật trút giận cho y.

Tiểu quan nhi ở đây đều bị sợ tới mức run rẩy, hơn nữa ai sẽ nhận thức người nào tên Sở nhi, hoàn hảo gã sai vật có nhãn lực sớm đã đi tìm Thanh Y. Ở trong mắt bọn họ Thanh Y quán chủ chính là không gì làm không được, so với thần tiên còn muốn thần hơn!

Thanh Y từ trên lầu đi xuống, liếc mắt xem xét một cái, cười nói:

__Yêu, gió nào thổi Tiêu Đại Vương gia tới, thật đúng là khách quý! Thứ Thanh Y không biết khách quý giá lắm, không tiếp đón từ xa, thỉnh Vương gia ngàn vạn lần đừng trách!

Nói cái gì trách móc sao không thấy lạ, nhìn hắn một thân nhàn nhã! Tất cả mọi người ngửa đầu nhìn thấy Thanh Y một thân sa y thanh sắc, bước nhẹ như sen, lượn lờ sinh hương, kiêu diễm mà đến.

Thanh Y nhẹ nhàng đi đến trước mặt Tiêu Vương gia, hành lễ, lúm đồng tiền như hoa nói:

__Tiêu Vương gia, tiểu điểm có địa phương nào chiêu đãi không chu toàn thỉnh Vương gia thứ lỗi. Không biết lần này Vương gia tiến đến là muốn tìm người như thế nào? Phải biết rằng nơi này của Thanh Y, yền gầy hoàn phi, hàm đạm toan lạt chúng ta đều có, Thanh Y sẽ hảo cẩn thận nghênh đón Vương gia, cũng không cần phải đem mọi khách nhân trong quán đều cường chế đuổi đi nha!

Khá lắm thật đúng không sợ chết, ở bên kia lải nhải lắm lắm không để yên, bên này sắc mặt Vương gia càng trở nên không tốt, mở miệng nói:

__Sở nhi đâu?

Thanh Y không để ý tới, nghiêng tai lắng nghe gã sai vật một bên đến báo cáo, đột nhiên liền che miệng, thần sắc kinh hoảng, thất thanh la to:

__A!

Thanh Y một bên nghe một bên lại gật đầu, chờ gã sai vặt lui xuống lúc này mới quay đầu một lần nữa nhìn chăm chú vào Vương gia:

__Không nghĩ tới Vương gia lần này tiến đến đúng là muốn hủy đi điểm của ta, không biết tiểu điểm đã vi phạm vào pháp luật nào? Tiểu điểm cho tới bây giờ đều tuân theo pháp luật, kinh doanh thành thật. Vấn bởi vì vừa rồi không sớm nghênh đón ngài? Thì phải là lỗi của Thanh Y, Vương gia ngàn vạn lần tha cho Thanh Y, buông tha tiểu điểm! Phải biết rằng điểm này là do Thanh Y ta tâm tâm khổ khổ ra sức làm ba năm mới làm ra quy mô như thế này, ta tính đem nó cho các huynh đệ làm nơi đường lão, ngài không nói một tiếng liền hủy đi nó, bảo chúng ta, mọi người về sau làm sao bây giờ nha!

Nói xong che mặt cúi đầu khóc.

Một phen nói làm cho mọi vị ở đây đều bị động dung. Nhưng Tiêu Vương gia như trước, mắt lạnh nhìn nam nhân xinh đẹp diễn trò, trên trán gân xanh bạo khởi.

Trong lòng Tiêu Vương gia đã muốn nổi trận lôi đình, chỉ khi biết tin Vân Sở tới nơi này cũng đã làm cho y chịu không nổi, giờ phút này người trước mắt lại không biết sống chết ngăn cản y, hoàn hảo từ nhỏ Tiêu Vương gia đã dưỡng thành thói quen không dễ dàng tức giận, cũng có thể nói là ngoài cười nhưng trong không cười, chuyện gì cũng đều im lìm, người đương nhiên sẽ không xa vọng y tức giận với người, làm y mất hết mặt mũi. Là người am hiểu ẩn nấp nội tâm cảm thụ của mình.

Bất quá, Vân Tiêu hiểu rõ không nên so đo cùng người này, giờ này trọng yếu nhất vẫn là thừa dịp ai cũng không có để tìm Vân Sở, xách hắc đem về nhà mới tốt. Vân Tiêu bật người hạ lệnh:

__Đều tìm cho ta!

Vung tay hạ lệnh cho mọi người, đi vào hàng ngũ tìm người, hiện tại y chính là người so với ai khác càng lo lắng cho hắc!

Thanh Y đột nhiên kêu lớn:

__Người ngài nói chính là Vân Sở đi!

Rõ ràng nhìn đến người nọ thân hình ngừng một lát, Thanh Y tiếp lời nói:

__Có thể nào bởi vì công tử của Vương gia tới đây tiêu tiền ngoạn nhạc chọc Vương gia mất hứng thì người hủy đi bản quán. Nhưng cũng không có lệ luật bảo không cho người nhà vương gia đến đây du ngoạn, vẫn là gia phủ Tiêu Vương gia quản giáo so với người khác còn nghiêm khắc hơn.

__Vương gia “yêu” tử số ruột ta có thể hiểu, nhưng tiểu Sở nhi đã muốn tới năm ấy kìa, có một số việc hắc tự nhiên có thể làm được, cho dù là phụ thân hắc, Vương gia cũng không có thể quản hắc chặt chẽ như vậy, Vương gia vì việc này hủy đi quán có phần không biết nên nói cái gì!

Cái này chính là yếu hại của Tiêu Vương gia, Tiêu Vương gia tiến không được mà lùi cũng không xong, đứng yên ở đó, trên mặt một mảnh mây đen dày đặc, rất giống như sẽ có chiều hướng mưa to bão lớn kéo tới.

__Phụ thân!

20. Chương 20: Hương Vị Hạnh Phúc

Trên lầu truyền đến một tiếng kêu to, mọi người đều ngừng đầu:

__Tê

Mọi người ngẩn ngơ, hít mạnh mấy ngụm khí.

Người đến, bạch y xinh đẹp phiêu dật, trên đầu tóc vẫn như lưu tuyền (= dòng chảy của con suối) khoác trên vai. Mi cong, mắt linh động, mũi nhỏ, môi hồng ướm át ngon miệng, còn có một viên lệ chí (= nốt ruồi

ở mắt) như nụ hoa mai hồng nhạt non mềm làm người khác ham muốn, lộ liễu hiện ra dưới đuôi lông mày, làm tăng thêm mấy phần mềm mại đáng yêu, khiến bao người say mê. Một cái nhăn mày cười, hoặc tỉnh hoặc động, thuần trắng như mây, như được đắm chìm dưới ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, một cây mai thuần trắng ngạo nghễ, lại như tiên tử lẻ loi đứng trong mịt mù tuyết trắng nhẹ nhàng khởi vũ, đẹp đến không nhiễm một hạt bụi.

Vân Sở vội vàng xuống lầu, đi đến trước mặt Vân Tiêu đứng yên nói:

__Phụ thân, là ta tự mình đến, không liên quan đến Thanh ca ca, người đừng cho người hủy đi quán của hân.

Vân Tiêu bắt động.

Chủ nhân không có tỏ thái độ chính xác, mọi người không biết nên hàng động hay không hành động, chỉ có thể tội nghiệp nhìn y.

Vân Sở kéo tay áo Vân Tiêu, nói thêm:

__Nếu phụ thân không thích, Sở nhi về sau sẽ không đến đây, thỉnh phụ thân không cần hủy đi quán của Thanh ca ca.

Khá lẩm Thanh ca ca, Vân Tiêu một phen vứt ra tay của Vân Sở đang nắm áo y, quay đầu lại nộ trừng mọi người. Mọi người lập tức thu hồi ánh mắt như lang như hổ của mình, làm bộ ngẩng đầu nhìn nóc nhà.

Vân Tiêu lại vừa thấy trên người Vân Sở mặc ti y mỏng mang trong suốt, quả thực có thể trông thấy cảnh xuân bên trong, không vui nhú mi, duỗi tay ra, cúi xuống ôm lấy Vân Sở, nhảy lên một cái liền bay ra ngoài, lưu lại một câu:

__Đem lâu hủy cho ta!

Mọi người kêu khổ không ngừng, chỉ thấy Thanh Y vẫn có thể vung tay áo, trở lại bàn ngồi xuống, nhìn hướng hai người đã đi mất cười tươi.

Lại nói đến Vân Tiêu mang theo Vân Sở chạy vội một đường, không chút để ý đến những người trên đường, rốt cục về tới vương phủ, hướng gã sai vặt hét lớn:

__Chuẩn bị nước ấm!

Gã sai vặt thấy Vương gia nhà mình cùng tiểu vương gia như vậy liền không dám ra tiếng, chạy nhanh chuẩn bị.

Vì thế, một lần nữa trở lại trong phòng, Vân Tiêu dùng sức đem Vân Sở ném vào dục dũng đã được đưa lên, “bùm” một tiếng, Vân Tiêu đứng nhìn một bên, hoàn toàn mặc kệ Vân Sở kêu to.

Vân Sở một đường nằm trong lòng Vân Tiêu, bị kinh hách không ít, tuy rằng phần lớn thời gian hân cũng chưa dám lộ mặt, nhưng hân vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của người khác. Lúc nãy đột nhiên bị Vân Tiêu ném vào trong nước ấm, bất ngờ không kịp phản ứng uống không ít ngụm nước, lúc sau đầu mới nhô lên, Vân Sở dùng tay lau nước đọng trên mặt, nôn nước ra ngoài.

Vân Tiêu phần nộ nói:

__Vì cái gì đi chỗ đó?

Đầu tiên là Trầm Thanh Thanh, sau là Vân Dật, liền ngay cả người vừa mới nhận thức là Thanh Y, cũng có thể thân thiết như vậy gọi tiếng Thanh ca ca, vậy y ở trong lòng Vân Sở có địa vị gì sao?

__Nói, lý do!

Vân Sở giờ phút này trong lòng thật ủy khuất, vì cái gì Tiêu vẫn đối hân như vậy, chất vấn hân như vậy là vì cái gì, còn có vì cái gì không phân biệt trắng đen hủy đi lâu của người ta, không nói phải trái xách hân đem về phủ! Càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng phiền muộn, trả về một câu:

__Vì cái gì nhất định phải tháo hủy Thanh Mộng Ổ?

__Loại địa phương đó ta muốn phá thì phá, không có vì cái gì. Trả lời ta, vì cái gì đi chỗ đó?

__Hảo, ta đây trả lời người, loại địa phương này ta muốn đi thì đi, không có vì cái gì. Ta đã trưởng thành, có thể tùy ý làm việc mà chính mình muốn làm, cho dù là phụ thân cũng quản không được nhiều chuyện như vậy!

Vân Tiêu nghe lời này, nhìn thấy hiện nay Vân Sở cùng y tranh luận bộ dáng như một con báo con bị chọc giận, trong lòng thập phần không phải tư vị (= cảm thụ).

Đột nhiên, Vân Tiêu bước hai bước đi qua, ngẩng ngay môi Vân Sở hung hăng hôn lên, dùng sức gặm cắn.

Cái hôn đầu tiên này đem Vân Sở làm hồ đồ, tiếp theo Vân Sở cũng nổi giận, dùng sức đẩy ra Vân Tiêu, cầm lấy vạt áo chùi môi, hướng đến người đang lảo đảo điều chỉnh tư thế để đứng vững là Vân Tiêu hô:

__Ta không phải Trầm di, người muốn như thế thì cứ đi tìm nàng!

Rốt cuộc trong lòng Tiêu hấn là cái gì? Tiêu vì cái gì phải làm như vậy? Rốt cuộc y muốn gì?

Vân Sở trong lòng ủy khuất càng nhiều, nháy mắt mấy cái, nước mắt liền như vậy ‘ xoạch xoạch ’ rơi xuống.

__Hiện tại sẽ khiến người biết ta muốn như thế nào!

Vân Tiêu thật đúng là khí tận trời, đi qua lại một phen lôi kéo Vân Sở, trực tiếp phóng hấn lên giường, đem hai tay hấn đặt trên đỉnh đầu, hai ba giây liền lột sạch y phục của Vân Sở. Mặc cho Vân Sở lại đá, lại la to, lại kêu.

Kết quả, Vân Tiêu căn bản không để ý, chuyên chú làm việc trước mắt, chuyện quan trọng hơn là đem Vân Sở ăn luôn!

Tỉ mỉ một đường hôn xuống, ngay từ đầu Vân Sở còn cực lực phản kháng, đến bây giờ thì không còn khí lực nằm trên giường tùy người bài bố, đáy mắt rơi ra hai giọt thanh lệ, khàn giọng nức nở nói:

__Vì cái gì đối với ta như vậy, rõ ràng Người thích chính là Trầm di, vì cái gì còn muốn đối với ta làm như vậy?

Tựa hồ điểm mẫn cảm trước ngực bị nắm lấy, cảm giác nhẫn nhụi ôn nhuận lan truyền khiến Vân Sở run rẩy một trận.

Vân Tiêu còn đang vui đầu phấn đấu, không ngừng tăng nhanh tốc độ, lý trí cùng dục vọng trộn lẫn, từ lâu đã bị trùng kích nghiền nát thành bột phấn vô tung vô ảnh.

Đáng thương là Vân Sở, thân thể đầu tiên là không thể khống chế, sợ run. Ngay sau đó là mưa rền gió dữ kéo đến đoạt lấy tập kích hấn, cuối cùng ý thức cũng dần dần không rõ, còn lại chỉ có cảm giác đau đớn như bị bánh xe nghiền qua. Rốt cục ngừng, giọng của hấn đã muốn khàn khàn kêu không ra tiếng, trước khi hấn triệt để vụng huyễn (= choáng váng) ngất đi thì cảm giác được có một đôi tay mạnh mẽ hữu lực ôm lấy hấn, trong nháy mắt hấn có một loại cảm giác mình được y yêu thương cùng quý trọng.

Ngày sau, Vân Sở yếu ớt chuyển tỉnh, ánh sáng chợt tiến vào trong mắt có chút cay mắt. Vân Sở chậm rãi run rẩy mở ra lông mi dày như cánh bướm, cảm nhận được không khí có chút ẩm ướt cảm giác hơi mát, ánh nắng ửng đỏ sáng rực theo song cửa chui vào.

Vân Sở nhẹ nhàng vừa động, tê

phía sau địa phương tu nhân (= xấu hổ) kia đau đớn giống như bị xé rách, đã sớm không có dáng vẻ như tối hôm qua bệ vệ kiêu ngạo và tức giận. Vân Sở đỏ mặt nghĩ đến việc đêm qua Tiêu đã làm đối với hấn.

Tuy nói hấn rất muốn có kết quả như vậy, nhưng chưa từng nghĩ đến sẽ là tình huống như vậy. Lòng ngực rần rần chắc ầm áp phía sau còn tại, đêm qua tức giận từ lâu đã bay lên chín tầng mây, Vân Sở rất muốn xoay qua gắt gao ôm y, chặt chẽ! Sít sao!

Vân Tiêu đã sớm tỉnh, một bên im lặng thưởng thức hình dáng Sở nhi của y, nội tâm ôn nhu mềm có thể hóa thành một trì xuân thủy, rốt cục đã đem hấn làm của riêng, rốt cục Sở nhi chỉ có thể thuộc về y, rốt cục đem ý muốn trở thành sự thật.

Nhưng là.

Sở nhi luôn luôn đơn giản lại có chút ngốc nghếch, thích lung tung suy đoán ý tưởng của người khác, nếu y không nói rõ ràng hẳn sẽ không hiểu được. Vì thế, Tiêu Đại vương gia tiến đến phía sau gáy Vân Sở, phóng như thanh âm, nói:

__Sở nhi.

Đột nhiên nghe thấy tiếng nói làm Vân Sở hoảng sợ.

Vân Tiêu tiếp theo nói:

__Ngày hôm qua khi trên đường trở về, ta đã thấy thân vệ của Tuyên Nhân mang theo dụ lệnh của hắc đi đến, cho nên “Thanh Mộng Ổ” phá không được. Còn có, là ai nói cho người phụ thân thích Trầm di, đứa ngốc, như thế nào đều luôn thích suy nghĩ miên man, đoán lung tung.

Có lẽ đây là lời nói dài nhất mà người luôn luôn lời ít nhiều ý như y có thể nói đi.

Vân Sở trong lòng ảm áp, cảm thấy trong lòng có loại cái đó tràn đầy đến dâng lên tràn ra ngoài, nước mắt lưng tròng đảo quanh bên trong hốc mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng đến cổ.

Vân Sở nghiêng thân mình đưa lưng về phía Vân Tiêu, Vân Tiêu nắm tay đặt trên lưng hắc, từ phía sau ôm lấy hắc, ôm khít hắc, giữa hai người đã không còn khe hở. Trầm mặc một hồi lâu, Vân Sở một bên mặt đỏ tim đập mạnh, cảm giác ảm áp từ phía sau truyền tới, một bên dường như hạ quyết tâm mở miệng nói:

__Tiêu, ta không phải Sở Sở.

Vân Tiêu sửng sốt, lập tức đáp:

__Ta biết!

Vân Sở lại do do dự dự một lát, cắn cắn môi, xoay mạnh người lại:

__Cho nên, cho nên ta chỉ là Sở nhi, Vân Sở!

Sau đó bình tĩnh nhìn chằm chằm Vân Tiêu, lại cúi đầu hơi hơi thở hổn hển.

__Ta biết.

Ồ! Vân Sở dùng mắt to của hắc ra sức trường nhìn chằm chằm Vân Tiêu.

Vân Tiêu thở dài, đến gần, dùng miệng trác (= mổ) xuống mũi nhỏ tròn tròn của Vân Sở, khẽ thở dài:

__Ta biết, ngươi là Sở nhi, Sở nhi của phụ thân, không phải Sở Sở. Đứa ngốc, ngươi như thế nào đều vẫn cho rằng ta đem ngươi trở thành Sở Sở. Tốt lắm, nghe rõ, người Vân Tiêu thích cho tới bây giờ chính là Vân Sở, là Sở nhi của phụ thân!

Vân Sở hai mắt như nước triều lớn hơn nữa, lông mi như cánh bướm nhẹ nhàng chớp động, vẻ mặt không thể tin, vẻ mặt sợ hãi.

Bị Vân Sở đánh giá như vậy, Vân Tiêu có điểm nhịn không được, nhất cử nhất động của Vân Sở trong mắt y đều thành khiêu khích mời gọi. Muốn làm như thế nào đều có thể, Vân Tiêu cười nhẹ chôn đầu gặm cắn xương quai xanh nhai nhụi bóng loáng của Vân Sở.

Vân Sở thoải mái nhắm lại mắt, khóe mắt chảy ra một giọt lệ trong suốt, có một loại cảm giác hạnh phúc đến muốn khóc.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/so-tieu>